

๑๕๗

ลำนําล่มแคว้น อาคมหมุ่ตานเหล็ก 1 祸国·来宜

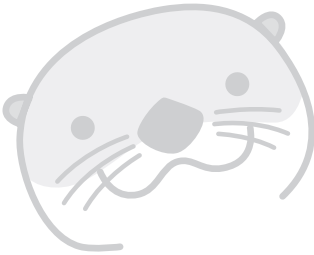
ลือชื่อเซวี่

十四阙

เขียน

หยกน้ำแข็ง

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ลือชื่อเอ่ยอย่างร้อนใจ “นี่มันเวลาอะไรแล้ว ยังจะมีอารมณ์มาอ่านหนังสืออีก”
“ถึงอย่างไรก็หนีไม่รอด ก็ควรรู้เขารู้เรา หารายละเอียดเกี่ยวกับอีกฝ่ายให้ชัดเจนก่อน”
คั่นคั่นพลิกหน้าหนังสือ จนเห็นชื่อหนังสือ *บันทึกท่องทั่วหล้า* แล้วก็ถอนหายใจ
“น่าเสียดายที่ยามปกติไม่ยอมอ่านหนังสือ...”

— ลือชื่อเซวี่

หนังสือคุณภาพ
โดยอนันต์กรรฎ

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุด เราก็มาถึงจิกซอร์ชิ้นส่วนสุดท้ายของเรื่องราวในชุด *ล่าน้ำ ล่มแคว้น* แล้ว กับชื่อตอน *อาคมหมู่ตานเหล็ก* แค่อ่านชื่อเรื่องก็เห็นแล้วว่า มีกลิ่นอายความเป็นแฟนตาซีนิดๆ แตกต่างจากสามตอนที่ผ่านมา

สำหรับตอนนี้ เริ่มต้นด้วยการเปิดตัวนางเอกลำดับที่ 4 **จีช่าน** นาง ก็คือผู้ที่ถูกคัดเลือกมาเป็นตัวแทนจีชู่เมื่อสิบหกปีก่อน บทบาทของนาง จะเริ่มเผยออกมาหลังจากการหลบหนีออกจากวังหลวงแคว้นปีพร้อมกับสาวใช้ทั้งสี่ภายหลังการตายของจีจิง และต้องเข้าไปพัวพันกับเจ้ากวางน้อย **ลือลู่** ชายหนุ่มเสน่ห์หล่น น่ารักใสซื่อ แววดาแวววอน...แต่แฝงความวิปริต และลึกลับซับซ้อน เป็นคู่ที่น่าสนใจมาก ๆ

แน่นอนว่าความร้ายกาจของสำนักหรือยังคงทิ้งผลพวง และพัวพัน กับเรื่องซับซ้อนพันลึกอีกมากมายที่ยังคงรอให้ตัวละครสำคัญมาไขปริศนาต่อ และครั้งนี้เรื่องราวจะเกิดขึ้นที่แคว้นอี้ โดยมีชีวิตเจียงในนามแคว้นปีและ แคว้นเจิงผู้มีภารกิจมาจับตัวอัฐกลับไป เฟิงเสี่ยวหย่าในนามแคว้นเยียน ผู้มาตามหาเจียงเจียง คู่หมั้นวัยเด็กของเขา และหวังดีเจ้าสำราญเฮ้ออี้ ในนามเจ้าภาพแคว้นอี้ ผู้รอต้อนรับและขับเคี่ยวกับทุกคน พร้อมกับเปิดตัว ตัวละครลึกลับที่มีความสัมพันธ์ไม่ธรรมดากับจีช่านอย่าง **ฝูโจว** จอมเวท ผู้ทรงอิทธิพลสูงสุดในแคว้นอี้ ถ้าบอกว่าสามตอนที่ผ่านมาสับขาหลอก คนอ่านมาเยอะแล้ว เรื่องนี้ผู้เขียนยังสับขาหลอกได้มากกว่านี้อีก!

เรื่องราวจะเข้มข้นแค่ไหน และจิกซอร์ชิ้นนี้จะปะติดปะต่อเรื่องราว ทั้งหมดอย่างไร ไปติดตามกันเลย

เจ้ายลสายลมพัด สายฝนโปรย หย้าสูงใส บุปผาบาน
สรรพสิ่งในหล้า...มีเหตุจึงเกิดผล
ล้วนมาในช่วงเวลาอันเหมาะสม
...อัญพจน์

ปฐมบท

นางผีนเห็นตนเองอยู่ในน้ำ บนหลังมีเรือลำหนึ่ง

เรือกดทับตัวนาง แต่เพราะแรงลอยตัวของน้ำทำให้แรงที่กดลงมามีได้
หนักนัก

นางดูเหมือนมิได้ดิ้นรน แต่กลับไม่กล้าหายใจ

มีคนพายเรือ ไม้พายจ้วงลงมาจากด้านบน พร้อมกับลำแสงริบหรี่

นางคิดว่าคนผู้นั้นจะช่วยนาง

แต่ก็กลัวว่าหากช่วยนาง เรือก็จะจมไปด้วย

สายน้ำส่องประกายระยิบระยับ ตัวนางลอยล่อง ไม่รู้ว่ากำลังไปที่ใด
ทั้งไม่รู้ว่าหัวใจอยู่ที่ใด...

“ก๊วยผิน!¹ ก๊วยผิน!”

เสียงหนึ่งดังแว่วมาจากด้านบน

เรียกใคร

นางคิด ถึงอย่างไรก็ได้เรียกช้า

เสียงนั้นร้องเรียกอีก “คุณหนูใหญ่! คุณหนูใหญ่!”

ก็ยังมิได้เรียกช้าอยู่ดี

¹“ผิน” คือตำแหน่งสนมเอก “ก๊วยผิน” เป็นการยกศักดิ์ฐานะให้สูงขึ้นมากกว่าระดับ “ผิน” ปกติ ในแต่ละยุคสมัย การแบ่งลำดับชั้นสนมนางในจะแตกต่างกันไป

ทันใดนั้นก็มียักษ์โผล่ขึ้นมาเหนือผิวน้ำ ซ่า! เรือน้อยพลิกคว่ำ
หูกิ่งแตกกระจาย กระแทกใส่แผ่นหลังนางอย่างแรง!

จีฐะดั่งตื่น

ภาพเบื้องหน้าคือตำหนักทวนเจ้อ ตั้งอยู่ใจกลางทะเลสาบ ด้าน
ตะวันออกและตะวันตกขนาบด้วยศาลาเพยถึง² หกเหลี่ยม ชื่อว่า “ศาลา
อีซวง” ศาลาทั้งสองเชื่อมกันด้วยระเบียงเชวียนหลง³ ภายในลานปลูก
ต้นเหมยเก่าแก่ต้นหนึ่ง เมื่อถึงเดือนแปด ต้นไม้จะเหลือเพียงใบ ไร้ดอก
แต่ได้ต้นกลับมีดอกหวางฮวาลาง⁴ มากมาย เมื่อถึงช่วงที่เมล็ดแห้งแก่ ยาม
ลมพัดมา ปุยเล็กๆ สีขาวจะปลิวว่อนไปทั่วตามสายลมเหมือนเกล็ดหิมะ

บางส่วนลอยผ่านหน้าต่างที่นางพุดลับอยู่

นางยื่นมือออกไปรับปุยดอกหวางฮวาลาง หัวใจลอยละล่องเมื่อ
คิดถึงชื่อเล่นของตนเอง...หยางหยาง⁵

ยามนี้เอง สาวใช้ของนางมายืนอยู่ข้างๆ ด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย เอ่ย
เสียงเบา “คุณหนูใหญ่ คุณชาย...เสียชีวิตแล้ว...”

จีฐะงัก

ด้านหลังมีกำแพงขาวสูงใหญ่ บนกำแพงถูกคนใช้หมึกเขียนอักษร
เอาไว้จนลายพร้อย เป็นบทกลอนที่มีชื่อว่า ลำนำผางยวง⁶

บทกลอนนี้เขียนขึ้นเมื่อวันที่สองเดือนแปด ว่ากันว่าวันนั้นเป็นวัน
มงคลตามปฏิทินหวงลี⁷ ที่ในรอบร้อยปีจะมีสักครั้ง

ความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาในใจจีฐะ...

² ศาลาที่มีหลังคาแบบมุมหลังคาเชิดสูงเหมือนนกโผบิน

³ ระเบียงทางเดินที่มีช่องหน้าต่าง

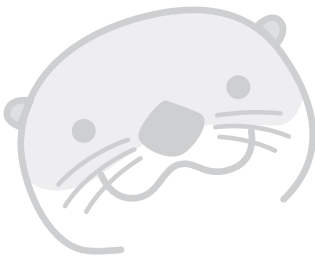
⁴ หรือดอก “ผูงอิง” คือดอกแดนดิไลออน แรกเริ่มดอกจะมีสีเหลือง เมื่อเวลาผ่านไป
จะกลายเป็นปุยสีขาว ปลิวกระจายตามสายลม

⁵ แปลว่า ลอยตามลม

⁶ แปลตรงตัวว่า ลำนำพเนจร

⁷ ปฏิทินโหราศาสตร์ที่คำนวณด้วยระบบจันทรคติ มิใช่มาตั้งแต่สมัยโบราณ บอก
ถึงมงคลและอัปมงคล ชาวจีนนิยมใช้ดูฤกษ์ยามของกิจกรรมต่างๆ ที่สำคัญในชีวิต

ข้าเป็นอิสระแล้ว
ในที่สุด ข้าก็เป็นอิสระ

ทดลองอ่าน

ตอนที่ 1 วัยเยาว์

เกี่ยวขมใต้หล้า ให้การรักษาเพื่อยังชีพ
ทั้งหมดล้วนเป็นความดีงาม

1

รอยเท้าบนโคลนตม

ตอนที่ เจียงเหนอวีเดินเข้าไปในคลังอักษร“จยา”¹ ฟาก็มีดแล้ว

ภายในคลังจยามีแสงตะเกียงสว่างไสว หน้าต่างเปิดกว้าง ลมบูรพาพัดพาเกล็ดหิมะเข้ามาทางหน้าต่าง ตกลงในกระถางไฟแล้วระเหยหายไปในช่วงพริบตา

เด็กหนุ่มคนหนึ่งนั่งอยู่ท่ามกลางแสงเงาอบอุ่น

แม้จะบอกว่าเป็นเด็กหนุ่ม แต่เขายังอยู่ในวัยไฉ่ผมทรงเขา² ใบหน้าเล็กๆ เท้าฝ่ามือถูกห่อหุ้มอยู่ในขนสัตว์สีขาวยาว ร่องผอมเล็กจนเห็นแต่ดวงตา ข้างดวงตาทั้งสองยังดำสนิทและเคร่งขรึม มีความหนักแน่นเกินวัย

เจียงเหนอวีเดินเข้าไปพลองกวาดตามองรอบๆ “เหตุใดจึงเหลือเจ้าเพียงคนเดียว”

เด็กหนุ่มก้มหน้าก้มตาท่ามกลางกองเอกสารที่สูงเป็นภูเขา เอ่ยเสียงเรียบ “พวกเขาเหนื่อยแล้ว จึงกลับไปพักผ่อน”

“เจ้าก็กลับไปพักผ่อน”

“ขอตรวจสอบอีกหน่อยแล้วจะไป”

¹ เป็นรูปแบบการใช้ตัวอักษรแทนการไล่ลำดับ 1-10 ของจีน โดยใช้แทนด้วย“จยา” (甲) “อี้” (乙) “ปิง” (丙) “ดิง” (丁) “อู๋” (戊) จี (己) “เกิง” (庚) “ซิน” (辛) “เหริน” (壬) และ“ก่วย” (癸) อักษรเหล่านี้มาจากตัวอักษรที่แทนแผนภูมิสวรรค์ทั้งสิบหรือที่เรียกว่า“สิบกิ่งฟ้า”

² หมายถึง ผมทรงเขาลาเปาสองลูก เป็นทรงผมสำหรับเด็กอายุตั้งแต่ 8 ขวบ-14 ปี

เจียงเงินอวีเดินไปนั่งลงข้างๆ เขาที่โตะตัวเดียวกันอย่างเป็นธรรมชาติ การเข้ามาใกล้ของนางทำให้หัวคิ้วของเด็กหนุ่มขมวดมุ่นเล็กน้อย เขาขยับออกห่างเจียบๆ

“พบเบาะแสของนางแล้วหรือ” เจียงเงินอวีหยิบเอกสารที่อยู่บนสุดมาพลิกดู

“ยังไม่พบ”

“เช่นนั้นรู้หรือไม่ว่าหายไปตั้งแต่เมื่อใด”

“คืนที่ท่านพบเหยียนรู่ย์”

เจียงเงินอวีชะงัก ท่าทางตกใจเล็กน้อย “นานถึงเพียงนั้นเชียว?”

“นั่นเป็นเรื่องตั้งแต่เมื่อครั้งปีก่อน...”

วันที่ยี่สิบเอ็ดเดือนเก้า ครอบครัวยี่สิบเก้าวันที่คุณชายจากไป ตำหนักตวนเจ๋อมีเสียงดนตรีส่งวิญญูณดังมา ตอนนั้นเจียงเงินอวีได้ยืนจิ่งเดินตามเสียงไปอย่างงุนงงจนถึงริมทะเลสาบเฟิงซี และเห็นเรือลำหนึ่ง

คนที่ยืนอยู่บนเรือคือเหยียนรู่ย์ ปรากฏอันดับหนึ่งในใต้หล้า ส่วนคนที่พายเรือให้เขาเป็นแม่นางร่างผอมบาง ตอนนั้นเจียงเงินอวีคิดว่านางเป็นเพียงนางกำนัลธรรมดา ภายหลังจึงได้รับการยืนยันจากปากของเจ้าอินว่า... แม่นางผู้นั้นก็คือจี้ชู่

หรือต้องบอกว่า...จี้ชู่ตัวปลอม

วันที่สองที่เจ้าอินล้มป่วย เจียงเงินอวีตัดสินใจไปหาจี้ชู่ ทว่าตำหนักกลางทะเลสาบเฟิงซีกลับว่างเปล่า นางกำนัลที่ขึ้นชื่อในทะเบียนสี่คนหายตัวไปพร้อมกับจี้ชู่ ไม่มีผู้ใดรู้ว่าพวกนางไปที่ใด

จี้ชู่มีสถานะเป็นก๊วยผิน เจียงเงินอวีจึงต้องรีบปิดข่าว และสั่งให้เชวี่ไล่สืบเรื่องนี้อย่างลับๆ

ในที่สุดวันนี้ก็เริ่มได้เบาะแส...

“พูดอีกอย่างก็คือ สาเหตุที่นางหายตัวไปเป็นเพราะการเสียชีวิตของคุณชาย มิใช่เพราะเจ้าอินล้มป่วยหรือ”

การที่คุณชายเสียชีวิตแล้วจี้ชู่จากไป กับการที่เจ้าอินล้มป่วยแล้วจี้ชู่จากไป เป็นคนละเรื่องกัน

เด็กหนุ่มพยักหน้า

หัวใจของเจียงเหนอว์ดิ่งวูบ รู้สึกถึงเค้าลางบางอย่างที่ไม่อาจอธิบาย
“ตอนนี้เจ้าสืบทอดอะไรบ้างแล้ว”

เด็กหนุ่มวางเอกสารในมือลง จ้องนางพลาญเอ๋ยซ้ำๆ “ภูมิหลังของนาง
ข้อตกลงระหว่างนางกับหลางหย่า รวมไปถึง...ข้อตกลงระหว่างนางกับคุณชาย”
เจียงเหนอว์กั๊กตรึมฝีปาก ถามทีละคำ “นางเป็นใคร”

...

“ข้าชื่อจีชาน ‘ชาน’ ที่มาจากคำว่าดิงงาม ท่านแม่บอกว่าเกิดเป็นคน สิ่งสำคัญ
ที่สุดคือความดิงงาม” เด็กหญิงเงยหน้ามองหลางหย่าที่อยู่หลังม่านมุก
ยืมหวาน ดวงตาเปล่งประกาย ไม่มีท่าทีเหนียมอายแม้แต่น้อย

หลางหย่าคิดในใจ นี่ช่างเหมือน...ฮูเออร์จริงๆ

แม่นมชวยซื้อกระซิบข้างหูหลางหย่า “ฟูเหริน ข้าพูดไม่ผิดใช่หรือไม่
เด็กคนนี้เป็นตัวตลกคล้ายคลึงคุณหนูใหญ่เพียงเจ็ดแปดส่วน แต่กิริยาท่าทางและ
การพูดจារาวกับโชกกันออกมา รูปร่างหน้าตานั่นลอกเลียนกันง่าย แต่
ตัวตนลอกเลียนได้ยาก ข้าเห็นนางครั้งแรกก็อยากพานางมาให้ท่านดูตัว
ทันที”

แต่หลางหย่าฟังแล้วกลับไม่ชอบใจ แว่ตาขมึนลง

ชวยซื้อรีบเอ่ย “แน่นอนว่านางกับคุณหนูใหญ่ คนหนึ่งคือดิน คนหนึ่ง
คือฟ้า มีความแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง จำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนไม่น้อย
จึงจะมีความสามารถได้สักสามส่วนของคุณหนูใหญ่”

สีหน้าไม่พอใจของหลางหย่าจึงค่อยคลายลง นางถามจีชาน “รู้หนังสือ
หรือไม่”

“รู้เจ้าค่ะ”

“เคยอ่านอะไรมานบ้าง”

“คัมภีร์สมุนไพรรของเสินหนง³ คัมภีร์หวงตี้เน่ย์จิง⁴ คัมภีร์ซูเว่ิน

³ เสินหนงเป็นเล่าจิง คือคัมภีร์สมุนไพรรที่เชื่อว่าสืบทอดมาจากเทพเสินหนง ผู้เป็นเทพเจ้า
แห่งการเกษตรและสมุนไพรร เสินหนงทดลองกินสมุนไพรรแต่ละชนิดเพื่อศึกษาสรรพคุณว่าเป็น
ประโยชน์หรือให้โทษ

⁴ คือ คัมภีร์ลับของจักรพรรดิเหลือง ว่าด้วยเรื่องศาสตร์การแพทย์

ตำราไข้และโรคเบ็ดเตล็ด ตำรับยารักษาโรคทั่วไป...”

หลวงหยาดถามด้วยความประหลาดใจ “ตำราแพทย์ทั้งนั้นเลยหรือ”
“เจ้าคะ”

หลวงหยากับซุ่ยซื่อหันไปสบตากัน

“เจ้าอ่านตำราแพทย์ไปทำไมหรือ”

“ตั้งแต่ท่านแม่ให้กำเนิดข้าก็สุขภาพไม่ดีมาตลอด ข้าจึงคิดว่าบางทีอาจหาวิธีรักษานางได้เจ้าคะ”

ซุ่ยซื่อกระซิบข้างหูหลวงหยาด “ตอนให้กำเนิดนาง หยวนซื่อเสียเลือดมากจนปรารณแท้ได้รับความเสียหาย ล้มหมอนนอนเลื้อมาตลอด และเพราะเหตุนี้นางจึงไม่สามารถหนีออกจากเมืองหู่ซิวได้ เวลานั้นนางยังติดอยู่ในเมือง ข้ารับปากเด็กคนนั้นว่ารอให้น้ำลดแล้วจะพานางไปหามารดาทันที”

“น้ำที่หู่ซิวลดแล้วหรือยัง”

“ลดนะลดแล้วเจ้าคะ แต่ได้ยินว่ามีคนบาดเจ็บล้มตายจำนวนมาก เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นกำลังจัดการความเสียหาย อาตังก็เดินทางไปถึงที่นั่นแล้ว หากพบคนจะรีบส่งข่าวกลับมาทันที”

“อืม” หลวงหยาดลุกขึ้น บรรดาสาวใช้รีบเปิดม่านมุก

จีชานเห็นหลวงหยาก็เบิกตากว้าง สีหน้าฉายแววตื่นตะลึงอย่างไม่อาจปิดซ่อน

หลวงหยาดค่อยๆ เดินเข้าไปหาแล้วลูบศีรษะนาง “เช่นนั้นช่วงนี้เจ้าก็พักอยู่ที่นั่นไปก่อน ทำตัวให้สบาย ถือเสียว่าที่นี่คือบ้านของเจ้า”

ริมฝีปากของจีชานขยับ แต่สุดท้ายนางก็โค้งคำนับ “ขอบคุณพู่เทรินใหญ่เจ้าคะ ขอวานพวกท่านช่วยตามหาท่านแม่ข้าให้ด้วย”

...

“จีชานเป็นสาแหรกของสกุลจีที่หู่ซิว ปู่ชื่อจิดำ หมกมุ่นกับการบำเพ็ญพรต หลังจากบุตรชายเสียชีวิต จิดำก็ออกบวชเป็นนักพรต ส่วนหยวนซื่อลูกสะใภ้ของเขาก็พาอาชานผู้เป็นบุตรสาวไปพำนักอยู่ในอารามเหลียนตัง คอยรับใช้ดูแลเขาอย่างใกล้ชิด จนถึงรัชศกจยาผิงปีที่สิบแปด จิดำล้มป่วยเสียชีวิต สาแหรกสายนี้จึงเหลือเพียงสองแม่ลูก”

เซวียไฉ่พลักบันทึกละเล่นหนึ่งไปให้เจียงเจินอวี่ เจียงเจินอวี่พลิกอ่าน พลางเอ่ย “สาเหแรกสกุลจิตตกต่ำถึงเพียงนี้เชียวหรือ...”

“อืม จิตามีนิสัยแปลกประหลาด แต่ไหนแต่ไรไม่เคยไปมาหาสู่กับตระกูลหลัก”

“เช่นนั้นจีชานกับมารดาของนางเล่า?”

“รัชศกจยาผิงปีที่สิบเก้า หรุ่ซิวเกิดน้ำท่วมใหญ่ จีชานว่ายน้ำเก่ง จึงโศกดีหนีรอดมาได้ ส่วนหยวนซื่อติดอยู่ในอาرام ไม่รู้ชะตากรรม”

“ไม่รู้ชะตากรรม?”

“ใช่ เวลานี้ยังไม่พบเบาะแสของนาง ไม่รู้ว่านางตายแล้วหรือ...”

หรือว่าถูกกลางหยาซ่อนตัวไว้เพื่อใช้เป็นตัวประกันในการข่มขู่และควบคุมจีชาน เจียงเจินอวี่คิดมาถึงตรงนี้ก็ถอนหายใจ คุณชาย เจาอิ่น และจีฮู ล้วนมีชีวิตน่าเศร้า ชีวิตของพวกเขาว่าครึ่งล้วนอยู่ในมือกลางหยา และตอนนี้ยังมีจีชานอีกคน

“จีชานกลายเป็นจีฮูด้วยเหตุนี้หรือ”

“ย่อมมิใช่ กลางหยาหาตัวแทนมาयीสิบคน แต่สุดท้ายจีชานพิสูจน์ให้เห็นว่า...นางคล้ายคลึงกับจีฮูมากที่สุด”

...

จีชานนั่งตัวตรงอยู่ที่โต๊ะ มองบรรดาเด็กหญิงหลายคนรอบตัว ความมึนงงในใจค่อยๆ ทบหัว...

นี่เป็นวันที่สามนับตั้งแต่นางเข้ามาอยู่ในจวนสกุลจี จีชานถูกจัดให้อยู่ในเรือนรับรองแขก มีหญิงชราเป็นใบ้หูหนวกทำหน้าที่ดูแลความเป็นอยู่ของนาง นอกเหนือจากนี้นางก็ไม่ได้พบเจอผู้ใดอีก

สิ่งที่นางทำบ่อยที่สุดในช่วงสองวันก่อนคือปีนต้นไม้ ทอดสายตามองออกไปไกลๆ อย่างใจลอย ต่อมาหญิงชราที่ร้องเสียง “อือๆ อ่าๆ” ห้ามนาง เพราะกลัวนางจะตกต้นไม้ นางสนใจ ได้แต่ลงจากต้นไม้เดินกลับเข้าไปในเรือนอย่างเหม่อลอย

หญิงชราเห็นนางยอมอยู่อย่างสงบแล้วจึงเลิกرا

วันนี้ขลุ่ยชื่อมาหานางแต่เช้า จีชานถามด้วยความดีใจ “เจอา่านแม่

แล้วหรือ”

“ไม่เร็วเช่นนั้นหรอก พูเหรินบอกว่าเจ้าอายุเท่านี้ ทั้งยังเป็นหลานสาวของตำเงินเหริน⁵ ย่อมไม่อาจปล่อยให้เวลาอันมีค่าสูญเปล่า นับจากวันนี้ไปให้พาเจ้าไปเรียนหนังสือต่อที่สำนักศึกษา”

ซุ่ยซื่อพานางไปนั่งในเกี้ยวปิดทึบไม่มีหน้าต่าง เดินทางประมาณครึ่งถ้วยชาถึงจุดหมาย เรือนหลังคามุงจากขนาดสามห้องตั้งอยู่ชายป่า บนป้ายเหนือประตูมีตัวอักษรขนาดใหญ่สามตัวเขียนว่า ‘จู่จิ้นซือ’⁶

จิซานคิดในใจ ซือตั้งได้ดี แต่ตัวอักษรน่าเกลียดไปหน่อย น้ำหนักพู่กันดูเยว่ น่าจะเป็นเด็กเขียน

ภายในห้องที่ใหญ่ที่สุดของเรือน มีเด็กหญิงหลายคนกำลังนั่งตัวตรงคัดอักษรอย่างตั้งใจ

ที่หน้าประตูวางกระเช้าดอกไม้สูงครึ่งตัวคน มีดอกไม้สีขาวชนิดปักอยู่ ซุ่ยซื่อบอกนางว่า “เลือกที่เจ้าชอบมาสักดอก สำนักศึกษาของจวนสกุลจิปฏิบัติต่อทุกคนอย่างเท่าเทียม ไม่มีแบ่งแยก เมื่อเข้ามาเรียนที่นี่ ทุกคนจะเลือกดอกไม้หนึ่งดอกและเรียกกันด้วยชื่อดอกไม้”

ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น เป็นกฎระเบียบที่ดีไม่เลว แต่ยามนี้เป็นต้นเหตุแห่งการหาดอกไม้มากมายเช่นนี้มาให้พวกนางมิใช่ง่ายเลย จิซานคิดมาถึงตรงนี้ก็ดึงดอกหวงฮวาหลางออกมา

ซุ่ยซื่อมองนางด้วยแววตาลึกซึ้ง “ชอบดอกไม้ไหนหรือ”

“อืม ดอกไม้ชนิดนี้ช่วยแก้อาการอักเสบ ต้านพิษ ขจัดความร้อน นำมาบดให้แหลกกลายเป็นน้ำมัน สามารถใช้รักษาแผลไฟไหม้ได้”

“เจ้านี่ชอบวิชาแพทย์จริง ๆ...” ซุ่ยซื่อกลัดดอกไม้ไว้ที่อกเสื้อของจิซาน พลังเอ่ย “แต่ว่าดอกไม้นี้พอถูกลมพัดก็ปลิวกระจาย อยู่ได้ไม่นาน” ขณะที่พูด ปู่ขาวของดอกก็ร่วงลงมา เหลือเพียงใจกลางดอกไม้สีน้ำตาลล้นเลื่อน มีนำเลาคนจัดดอกไม้จึงปักมันไว้กลางกระเช้า มันจึงไม่ได้รับความเสียหายแม้แต่น้อย

⁵ เป็นคำเรียกผู้บำเพ็ญพรตในลัทธิเต๋า

⁶ แปลว่า ความคิดไม่รู้จักจบ

จีซานยิ้ม “ไม่เป็นไร พวกนางรู้ว่าข้าซื้อหวงฮวาหลงก็พอแล้ว”

“อืม เข้าไปเถอะ”

จีซานเดินเข้าประตูไป

ห้องเรียนขนาดใหญ่มีคนนั่งอยู่สิบเก้าคน ทั้งหมดเป็นเด็กหญิงอายุประมาณสิบขวบ ไม่รู้เพราะเหตุใด รูปร่างหน้าตาของทุกคนถึงได้คล้ายคลึงกันมาก รวากับตุ๊กตาดินเผาที่ปั้นโดยช่างคนเดียวกัน คิ้วบาง ปากเล็ก ใบหน้ารูปไข่ แม้รายละเอียดปลีกย่อยจะแตกต่างกัน แต่ภาพรวมล้วนเหมือนกัน

รู้สึกเหมือนกำลังส่องคันฉ่อง

หากมีแค่หนึ่งหรือสองคนที่คล้ายคลึงกันก็ช่างเถิด แต่เมื่อทุกคนล้วนดูคล้ายกันไปหมด ก็ทำให้เกิดความรู้สึกแปลกประหลาดอย่างบอกไม่ถูก

ชุยชื่อพานางไปยังที่นั่งว่างซึ่งมีอยู่เพียงที่เดียว บนโต๊ะมีสมุดคัดอักษรวางไว้พร้อมแล้ว จีซานมองตุ๊กตาพบว่าลายมือบนนั้นเป็นลายมือเดียวกับอักษร “อู่จิ้นชื่อ” บนป้ายเหนือประตู

ให้เด็กมาเขียนอักษรบนป้ายเหนือประตูยังพอว่า คาดว่าคนผู้นั้นคงจะมีสถานะสูงส่ง แต่การให้ฝึกคัดอักษรตามลายมือเด็กออกจะเป็นเรื่องที่น่าเหลือเชื่อ

นางเงยหน้าขึ้นถามชุยชื่ออย่างอดไม่อยู่ “นี่เป็นอักษรของผู้ใดหรือ”

เด็กหญิงข้างหน้าที่ก่อดอกสลิ้อ⁷ หันขวับมามอง สีหน้าหวาดหวั่นเหมือนนางถามในสิ่งที่ไม่ควรถาม ส่วนคนอื่นๆ ที่อยู่รอบข้างแม้ไม่แสดงท่าทีอะไรมากนัก แต่เมื่อสังเกตจากมือที่จับพู่กันก็เห็นชัดว่ากำลังตื่นตระหนก แต่ละคนต่างเงี้ยวพู่

ชุยชื่อยิ้มน้อยๆ “มีอะไรสงสัยให้เก็บเอาไว้ก่อน ลักวันข้าจะบอกพวกเจ้าเอง ตั้งใจฝึกคัดอักษรให้ดี ใครคัดได้เหมือนลายมือนี้มากที่สุดจะได้รางวัล”

จีซานถามอีก “รางวัลอะไร”

“เสื้อผ้า เครื่องประดับ อาหาร...ถึงตอนนั้นล้วนนำมาให้เจ้าเลือก”

⁷ ดอกผีเสื้อ

“หากไม่มีสิ่งที่ข้าต้องการเล่า”

ซุ่ยซื่อเริ่มยิ้มต่อไม่ออก ดวงตาฉายแววปราชญ์ “ย่อมต้องมีสิ่งที่เจ้าต้องการกระมัง”

“อยากได้สิ่งใดก็ได้หรือ”

“ถึงเวลานั้นค่อยว่ากัน” ซุ่ยซื่อหันหลังเดินจากไปทันที

ภายในห้องเรียนเงียบกริบ มีเพียงเสียงขีดเขียนตัวอักษร

จีซ่านใช้พู่กันสะกิดเด็กหญิงที่กำลังติดอกสือจู้ ถามว่า “ต้องคัดจนถึงเมื่อใด”

สือจู้มองไปทางประตูหน้าต่างอย่างตื่นๆ ก่อนตอบ “ถึงตอนพักเที่ยง”

“นั่งคัดอักษรน่าเกลียดนี้ตลอดทั้งเช้า? ไม่เรียนอย่างอื่นเลยหรือ”

“ยังต้องเรียนรู้มารยาท กฎระเบียบ ห้องบทกวี และจัดดอกไม้ด้วย...”

ห้องบทกวียากมาก ไม่เพียงต้องท่องจำให้ขึ้นใจเท่านั้น แต่ยังต้องขับกลอนให้ไพเราะ น้ำเสียงจะต่ำหรือสูงเกินไปไม่ได้... ระหว่างที่สือจู้กำลังอธิบาย เด็กหญิงข้างๆ ที่กำลังติดอกหมุดตาก็กระแอมทีหนึ่ง ปรายตามองนางอย่างเย็นชา “พู่เหรินบอกว่าเวลาฝึกคัดอักษรห้ามคุยกัน”

สือจู้ได้ยินก็รีบหันกลับไปฝึกคัดอักษรต่อ

จีซ่านมองสมุดฝึกคัดอักษร พบว่าเป็น *บันทึกธารดอกท้อ* ของเถาหวนหมิง^๑ เจ้าของลายมือคงขึ้นชอบงานเขียนนี้มาก ลายพู่กันจึงมีชีวิตชีวาฉวัดเฉวียน มีรูปแบบที่แตกต่างจากตัวอักษรคำว่า ‘อู่จิ้นซื่อ’ บนป้ายเหนือประตู แต่อีกฝ่ายมีความคุ้นชินอย่างหนึ่งคือ “เส้นตั้ง” ลากตรง “เส้นขวาง” สะบัดพู่กัน บ่งชี้ถึงนิสัยความเป็นคนช่างคิดที่ไม่อาจปิดซ่อน

ดูคนให้ดูอักษร คนผู้นี้ดูภายนอกน่าจะเป็นคนตรงไปตรงมา แต่

^๑เถาหวนหมิง (ค.ศ. 356 - 427) กวีเอกสมัยราชวงศ์จิ้นตะวันออก บทกวีที่มีชื่อเสียงของเขาคือ *เถาหวาหยวนจี (บันทึกธารดอกท้อ)* กล่าวถึงชาวประมงที่หลงเข้าไปในแดนธารดอกท้อ ได้พบผู้คนที่ใช้ชีวิตอยู่ที่นั่น บรรพบุรุษของพวกเขาอาศัยอยู่ที่นั่นอย่างสุขสงบเพื่อหลบภัยจากภัยสงคราม และไม่แยกออกจากที่นั่นเลย พวกเขาไม่รู้เรื่องของโลกภายนอก ต่างใช้ชีวิตอย่างซื่อสัตย์จริงใจ ขยันทำงาน มีชีวิตสันติไร้ความกังวล เป็นภาพในฝันอันงดงาม สะท้อนความปรารถนาอันยิ่งใหญ่ของผู้คนในยุคสงครามที่โศกสลด สงบสุข ต่อมาคำว่า “ธารดอกท้อ” หรือ “เถาหวาหยวน” จึงนำมาใช้อุปมาถึงดินแดนในอุดมคติหรือสังคมยูโทเปีย

แท้จริงแล้วเป็นคนเจ้าอูบาย

จีซานดูมาถึงตรงนี้ก็หยิบพู่กันขึ้นมา

...

“จีซานใช้เวลาสามวันก็เลียนแบบลายมือของจีซูได้เต็มสิบส่วน”

เจียงเงินอวี้นำสมุดคัดอักษรสองเล่มที่เซวียไฉ่รวบรวมได้มาเทียบกันพบว่าเหมือนกันไม่มีผิดเพี้ยนจริงๆ

“อายุเก่าขบ” นางอดหันไปมองเซวียไฉ่ไม่ได้ เพราะเขาก็อายุเท่ากัน “เทียบกับเจ้าแล้ว นางเป็นเช่นไร”

เซวียไฉ่เอ่ยด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ “กระหม่อมเขียนอักษรน่าเกลียดเช่นนี้ไม่ได้หรอก”

เจียงเงินอวี๋ขำพริต ลายมือของเซวียไฉ่งามกว่าของจีซูมากจริงๆ ส่วนจีซาน... “ลายมือเดิมของจีซานเป็นเช่นไร”

“ไม่รู้” เซวียไฉ่ส่ายหน้า

จริงสินะ เพราะต่อให้มี ก็ต้องถูกหลวงหย่าทำลายทิ้งไปแล้ว เจียงเงินอวี๋หยิบสมุดคัดอักษรอีกเล่มขึ้นมา... นี่คือบทกวีงามลือจบพิภพ ตอนนั้นนางอายุสิบสี่ปี แต่ทักษะด้านการเขียนพู่กันพัฒนาขึ้นจากตอนที่ยังเด็กมาก ทว่ารูปแบบยังคงเดิม “เส้นตั้ง” ลากตรง “เส้นขวาง” สะบัดพู่กัน

สำหรับเด็กสาวอายุสิบสี่ปี การเขียนอักษรได้ถึงขั้นนี้นับว่ายอดเยี่ยมแล้ว แต่หากอักษรนี้เกิดจากการปลอมแปลงเล่า ความสามารถของผู้ที่เขียนอักษรนี้ก็ออกจะน่าสะพรึง...

“ในบรรดาเด็กหญิงกลุ่มนี้ รูปร่างหน้าตาของนางมิได้คล้ายคลึงกับจีซูมากที่สุด แต่ลายมือ น้ำเสียง ตลอดจนรูปแบบพฤติกรรมล้วนเหมือนกัน”

“รูปแบบพฤติกรรม?”

“อืม ยกตัวอย่างเช่น การจัดดอกไม้...”

...

“พวกเจ้าเรียนจัดดอกไม้มาหนึ่งเดือนแล้ว วันนี้จะเป็นการทดสอบ หัวข้อคือ ‘หฺรูอี้’⁹ อีกหนึ่งกำหนดฐาจะมาตรวจ” อาจารย์หญิงพุดจบกี้เดินออกไป พวกเด็กหญิงเริ่มจัดดอกไม้

จีชานมองตะกร้าดอกไม้อย่างใจลอย

ลือจู้จัดดอกไม้ไม่ได้ครั้งหนึ่งก็หันมา เห็นจีชานยังไม่เริ่มลงมือจึงผลักนางทีหนึ่ง “คิดอะไรอยู่ รีบจัดเร็วเข้า!”

“ตั้งใจทำของตัวเองไปเถอะ อย่ายุ่งเรื่องคนอื่น” หมูตานที่อยู่ข้างๆ เอ่ยด้วยน้ำเสียงดูแคลน

จีชานยิ้ม ไม่พูดอะไร จากนั้นก็พับหลับกับโต๊ะ

หนึ่งกำหนดฐาให้หลัง อาจารย์หญิงกลับเข้ามา เริ่มวิจารณ์ผลงานของแต่ละคน เมื่อเดินมาถึงหน้าหมูตาน นางก็มีท่าทีประหลาดใจเล็กน้อย

เห็นหมูตานเลือกถาดไม้กันตัน ใช้เหตุหลังจอกับดอกไม้เย็บเยียนเหลียน¹⁰ มาดัดเป็นตัวอักษร ‘หฺรูอี้’ (如 意) ในแนวขวางบนถาด บนกึ่งกำนมีลูกท้อเจ็ดผล และประดับด้วยเงื่อนผานฉาง¹¹

“ลูกท้อคืออายุยืนยาว ‘หฺรูอี้’ เป็นสิริมงคล หลังจอกับไล่ความชั่วร้ายเงื่อนผานฉางคืออวยพรให้สุขสมปรารถนายาวนาน!”

อาจารย์หญิงพยักหน้าอย่างพึงพอใจ “ดีมาก การจัดดอกไม้ก็คล้ายการวาดภาพ การจะร่างเส้นบนหน้ากระดาษเพื่อสื่อความคิดและความรู้สึกล้วนต้องอาศัยทักษะ ขณะที่การจัดดอกไม้เน้นยากกว่าการวาดภาพ ภาพหนึ่งเมื่อวาดเสร็จก็คือเสร็จ จะนำไปแขวนไปติดไว้ที่ใด ผู้วาดล้วนมิต้องคำนึงถึงมากนัก แต่การจัดดอกไม้ต้องพิจารณาว่าจะวางแจกันไว้ที่ใด จะมอบให้ผู้ใด รวมไปถึงทิวทัศน์แวดล้อมว่ามีความสอดคล้องเข้ากันหรือไม่ ขอให้ทุกคนเรียนรู้จากหมูตานนะ”

⁹ แปลว่า สมปรารถนา

¹⁰ ดอกคลีเมทิส (Clematis) เป็นพันธุ์ไม้เถา มีถิ่นกำเนิดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กลีบดอกเรียวยาว ปลายแหลม มีหลายสี เช่น ม่วง ชมพู ขาว แดง ถูกยกให้เป็น “ราชินีแห่งไม้เลื้อย”

¹¹ หรือ “เงื่อนขมวดยาว” เป็นรูปแบบการผูกเงื่อนมงคลชนิดหนึ่ง สื่อความหมายถึงความยืนยาว ชั่วนิรันดร์ ใช้บ่อยในงานมงคลสมรส เพื่อสื่อถึงบ่าวสาวรักใคร่กลมเกลียวไม่แยกจากชั่วนิรันดร์

เด็กหญิงต่างขาได้รับเป็นเสียงเดียวกัน

อาจารย์หญิงเดินไปตรงหน้าจีซาน เห็นนางหลักก็นิ้วหน้าอย่างไม่พอใจ
สื่อจูรีบหันไปผลักปลูกนาง จีซานลืมหูลืมตาขึ้นมามีอย่างสะลึมสะลือ

“หืม?”

“หรือชื่อของเจ้าเล่า?”

“หรือ?” จีซานสะบัดศีรษะ สติค่อยๆ แจ่มชัด “อ้อ หรือ หรือ...
หรือ สื่อใจปรารถนา ความปรารถนาของข้าคือ...ไม่จัดอะไรทั้งนั้น”

เสียงหัวเราะดังครืนในห้องเรียน

“เหลวไหล!” อาจารย์หญิงตำหนิ “เกียจคร้าน ปลิ้นปล้อน มีอย่าง
ที่ใดกัน ข้าสอนพวกเจ้าจัดดอกไม้ มิใช่เอาพวกเจ้ามาขังไว้ที่นี่เพื่อหาวิธี
ทรมาน แต่เพื่อให้ศิลปะมากล่อมเกลานิยของพวกเจ้า บ่มเพาะอารมณ์
สุนทรีย์ให้พวกเจ้า เพื่อให้พวกเจ้ารู้จักชื่นชมความงามในชีวิต...”

จีซานหาวหวิด ทำเอาอาจารย์หญิงถึงกับหน้าถอดสี “หวงฮวาลาง
เจ้ากล้าลบหลู่อาจารย์หรือ?”

จีซานถอนหายใจ “อาจารย์ ท่านดูพวกนางสิ...” นางเตะสื่อจูที่อยู่
ข้างหน้าที่หนึ่ง สื่อจูสะดุ้งโหยง

“เด็กคนนี้ ก่อนมาอยู่ที่นี่เป็นพี่คนโตของครอบครัว มีน้องสาวสามคน
น้องชายหนึ่งคน สองขวบก็เริ่มช่วยงานบ้าน ทำขนมเลี้ยงวัว ตัดหญ้า
ทำอาหาร หาบน้ำ ท่านดูรอยแผลบนมือนางสิ ผ่านมาเดือนกว่าแล้วยัง
ไม่มีที่ท่าว่าจะหายเลย เมื่อใดที่ออกจากที่นี่ นางก็ต้องกลับไปทำงานหนัก
แทนที่ท่านจะให้นางท่องบทกวี จัดดอกไม้ มิสู้สอนนางทำงานเย็บปัก
ยังเอาไปใช้หาเงินจุนเจือครอบครัวได้”

อาจารย์หญิงอึ้งงัน สื่อจุ่มองจีซานเงิบๆ ตัวลั่นหัม

“แล้วท่านดูนาง...” จีซานชี้หมู่ตาน หมู่ตานยัดตัวขึ้นอย่างระแวงระวัง
ทันที “นางเป็นบุตรสาวที่เกิดจากอนุของพ่อค้า วันๆ คิดแต่หาทางทำตัวเด่น
การที่ท่านสอนเรื่องพวกนี้ให้นาง ทำให้นางมีความรู้เพิ่มมากขึ้นแล้วกลับไป
พบกับความต่างทางชนชั้น มิเท่ากับทำร้ายผู้อื่นและทำร้ายตัวเองหรือ...”

หมู่ตานผุดลุกขึ้น เอ่ยด้วยน้ำเสียงกราดเกรี้ยว “เจ้าพูดเหลวไหล!
ใส่ร้ายข้า! เจ้า...เจ้า...”

“บิดาเจ้ามิใช่พ่อคำหรือ เจ้ามิใช่บุตรสาวของอนุหรือ”

หมุดตานถึงกับสะอึก

“แม่เจ้ายังเป็นสตรีโคมเขี้ยวที่เล่นผีผา พออายุมากเข้าก็แต่งงานไปเป็นอนุของพ่อคำ ถูกหรือไม่ว่า”

หมุดตานสั่นไปทั้งตัวเช่นกัน

“เจ้าไม่ควรเรียนรู้สิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์พวกนี้ แต่ควรเรียนคิดบัญชีดูแลเหย้าเรือน เพื่อที่ภายหลังจะได้ช่วยงานพ่อเจ้าได้”

“เจ้า! เจ้า!” ทันใดนั้นหมุดตานก็ยกมือปิดหน้าร้องไห้โฮ หันหลังวิ่งออกไป

คนอื่นๆ สงสัยเสียงซึ้งแซ่ มองจีชานราวกับมองสัตว์ประหลาด

อาจารย์หญิงจ้องจีชาน จีชานยิ้มย้งฟันในเหงาอย่างไร้เดียงสา

...

“จีชานพูดเช่นนั้นจริงหรือ” ตกคำ หลางหยานั่งอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ชูช่อหวีผมให้นางพลางรายงานเรื่องที่เกิดขึ้นในสำนักศึกษาอุ้งจิ้นชือ

“เจ้าคะ ทุกวันพวกนางเจอกันเฉพาะในห้องเรียน และไม่ได้รับอนุญาตให้พูดคุยถึงเรื่องครอบครัวตนเอง แต่นางสามารถมองออกถึงพื้นเพและตัวตนของแต่ละคน เด็กคนนั้นไม่เพียงปากคอรัยกาจ แต่สายตายังรัยกาจอีกด้วย”

หลางหยานั่งคิดครุ่นหนึ่ง จากนั้นก็ยิ้ม “เหมือนฮูเออร์ไม่มีผิด”

“เจ้าคะ มีแวเหมือนมาก”

“เอะละ ฟรุ้งนี่เจ้าให้อาจารย์ทดสอบการจัดดอกไม้ของพวกนางอีกครั้ง จากนั้น...” หลางหยาคลึงสีชาดในมือ แกว่ตาเศร้าสลด “ข้าคิดว่าน่าจะถึงเวลาที่ต้องเลือกแล้ว”

...

“วันนี้เป็นวันสุดท้ายของการเรียนจัดดอกไม้”

ทันทีที่ได้ยินเช่นนั้น ทุกคนต่างตกใจ บางคนดีใจ อย่างเช่นลือจู่ที่ไม่เก่งงานศิลปะ บางคนร้อนใจ อย่างเช่นหมุดตานที่เก่งงานฝีมือ แต่ก็ก็มีบางคนที่ทำท่างวงเหงามานอนเหมือนมิได้ใส่ใจอะไร อย่างเช่นจีชาน

อาจารย์หญิงกวาดตามองรอบๆ สายตามาหยุดอยู่ที่จีชาน “วันนี้ไม่ระบุหัวข้อ พวกเจ้าแสดงฝีมืออย่างอิสระ ดอกไม้ที่จัดเสร็จแล้วจะถูกส่ง

ไปให้ฟูเหรินของโหวเยีย¹² ฟูเหรินจะเป็นผู้คัดเลือกคนที่ฝีมือดีที่สุดในหมู่พวกเจ้า”

จีชานไต่ยืนนิ่งตัวตรงทันที นางอยู่ที่นั่นมาหนึ่งเดือนกว่า ยังไม่ได้พบ หลางหย่าและซุ่ยซื่ออีกเลย พอถามอาจารย์ก็บอกแต่ว่าไม่รู้ หากวันนี้ได้พบ หลางหย่า...

หมู่ตานที่อยู่ข้างๆ เห็นจู่ๆ จีชานก็จิ้งจั้งขึ้นมาเกร็งมือทันที

แต่ถึงนางจะเร็วแล้ว จีชานกลับเร็วกว่า

เห็นนางหยิบกิ่งดอกไม้ขึ้นมา ตัดฉับๆ แล้วปักไปสวกๆ แทบไม่หยุด ไม่นานแจกันก็มีดอกไม้ปักจนเต็ม

หมู่ตานแค้นเสียงหยั่น “คนบางคนนั้นะ เห็นการจัดดอกไม้เป็นการจับเอามากรวมกัน วิชาที่เรียนมาทั้งเดือนสูญเปล่าจริงๆ”

จีชานเอ่ยเสียงเรียบ “ตั้งใจทำของตัวเองไปเถอะ อย่ายุ่งเรื่องคนอื่น”

หมู่ตานหน้าซีด โมโหจนพูดไม่ออก

อาจารย์หญิงเห็นแจกันที่อัดแน่นไปด้วยดอกไม้หลากหลายสีตรงหน้าจีชาน แล้วก็ลอบสายหน้า

ผ่านไปหนึ่งก้านรูป เด็กหญิงทุกคนก็จัดดอกไม้เสร็จเรียบร้อย อาจารย์หญิงให้ทุกคนฝึกคัดอักษรต่อ ส่วนตนเองอุ้มแจกันดอกไม้ไปที่ละใบ

จีชานมองภาพนี้แล้วพลันนึกอะไรบางอย่างขึ้นได้ นางมองลายมือบนสมุดคัดอักษร จมอยู่ในห้วงความคิด

สื่อจู้หันมาเห็นจึงเอ่ยด้วยความประหลาดใจ “หวงฮวาลาง เจ้าไม่หลับแล้วหรือ”

“หืม?”

“ลายมือเจ้าคัดออกมาได้เหมือนมาก...สอนข้าบ้างได้หรือไม่ มีเคล็ดลับอะไร”

จีชานกระดิกนิ้วเรียกสื่อจู้ให้เข้ามาใกล้เหมือนเรียกลูกสุนัข

“ยอมแพ้เถอะ”

¹² “โหว” คือหนึ่งในบรรดาคำศักดิ์ห้าชั้นรองจากหวัง (อ๋อง) เรียงตามลำดับ ได้แก่ กง โหว บัว จื่อ หนาน การเติมคำว่า “เยีย” ไว้ข้างหลัง ใช้ในการเรียกอย่างให้ความเคารพ

“เอ๋?”

“เป็นหญิงชานาของเจ้าต่อไป อัยรนาห์ที่ตายเลย”

ลือจู้ตัวแข็งทื่อ กัดริมฝีปาก เอ๋ยเสียงเบา “เดิมข้าก็ไม่กล้าเพื่อฝันว่าจะได้ร่ำเรียนหนังสือ แต่จู่ๆ ก็ได้โอกาสล้ำค่าเช่นนี้ ข้าจึงอยากตั้งใจเรียนเพื่อว่า...เพื่อว่า...”

จีซ่านตัดบทนาง “เจ้าคิดว่าเหตุใดเจ้าจึงมีโอกาสนี้”

ลือจู้จ้องจัน

“เจ้าไม่มีความสามารถ หัวก็ไม่ดี เหตุใดจึงถูกเลือกมาจากที่ที่เจ้าอยู่ในให้มาร่ำเรียนอยู่ที่นี่”

ลือจู้ตอบไม่ได้ ขอบตาแดงเรื่อ

หมู่ตานหยุดพู่กัน ตบโต๊ะ “พอเสียที! หวงฮวาลาง ข้าทนฟังเจ้ามานานจนทนไม่ไหวแล้ว! เจ้าคิดว่าตัวเองเป็นใคร เมื่อเข้ามาในสำนักศึกษาทุกคนล้วนเหมือนกัน เจ้ามีสิทธิ์อะไรเอาดวงตาสุ่นของเจ้ามาดูถูกคนอื่น บอกว่าคนนี่ไม่มีความสามารถ คนนั้นไม่มีอนาคต เป็นหญิงชานาแล้วอย่างไร เหตุใดจะเรียนหนังสือไม่ได้”

เด็กหญิงคนอื่นๆ พากันหยุดคัดอักษร จ้องมาที่จีซ่านด้วยความขุ่นเคือง

จีซ่านกวาดตามอง เอ๋ยเสียงเนิบเนื่อย “เพราะพวกเจ้าทุกคนเป็นคนโง่”

“เจ้า!” หมู่ตานโกรธจัด เตรียมจะพุ่งไปตบหน้านาง แต่จีซ่านกลับก้มหัวลง เบี่ยงตัวหลบออกไป

“เก่งจริงก็อย่าหนีสิ! ทุกคน ลุย...”

จีซ่านพุ่งออกไปนอกห้องเรียน วิ่งไปตามเส้นทางตอนขามา แม้ช่วงหนึ่งเดือนกว่ามานี้นางจะนั่งเกี้ยวบิดทืบเดินทางไปกลับทุกวัน แต่ในใจก็ลอบจดจำทิศทาง ระยะเวลา และเสียงระหว่างทางเอาไว้ ตอนนี้จึงได้เวลานำสิ่งที่จดจำมาฝึกใช้พอดี

แต่เพิ่งจะวิ่งพ้นป่าไผ่ออกมาก็ถูกคนจับได้

ไม่ว่าสองคนนี้โผล่มาจากที่ใด พุ่งเข้ามาบุบปั๊บ คนหนึ่งคว้าแขนข้างหนึ่งของนางบิดไปด้านหลัง แล้วจับนางกดลงกับพื้น

“หยุดนะ!” เสียงของซุ่ยซื่อดังมาแต่ไกล

ทั้งสองปล่อยมือทันที จีซานเงยหน้า ยังไม่ทันเห็นหน้าพวกเขา ทั้งคู่ก็หายวับไปแล้วพร้อมกับเสียงดังฟุบ หากมิใช่เพราะยังรู้สึกเจ็บแขนอยู่ นางคงสงสัยว่าตนเองตาฟาด

เวลานี้เอง เสียงร้องตะโกนและเสียงฝีเท้าของพวกหมู่ตางก็ดังมาจากในป่า

ซุ่ยซื่อนิ่งหน้ามองพวกเด็กหญิงที่วิ่งตามมาแต่ไกล เอ่ยเสียงขรัม “ใครอนุญาตให้พวกเจ้าออกมาจากห้องเรียน”

เด็ก ๆ ต่างชะงักฝีเท้า หมู่ตางอธิบาย “หวงฮวาหลงรังแกคนอื่นมากเกินไป...”

ซุ่ยซื่อตัดบทนาง “ทุกคนกลับไป ข้ามีเรื่องจะประกาศ”

พวกเด็ก ๆ ก็ม้วนหน้าเดินกลับไปแต่โดยดี ซุ่ยซื่อปรายตามองจีซานที่ยังนอนอยู่บนพื้น “ยังไม่ไปอีก?”

จีซานตะเกียกตะกายลุกขึ้น ลูบแขนตนเองพลางเอ่ย “พวกนางน่ารำคาญชะมัด ข้าไม่อยากเรียนกับพวกนาง!”

“รีบไปเถอะ” แม้ซุ่ยซื่อจะเร่งแต่กลับจูงมือนางไว้ จีซานมองมือข้างนั้นยังมั่นใจในสิ่งที่คิดไว้มากขึ้นเรื่อย ๆ

แล้วก็เบียดคางคาง เมื่อทุกคนกลับไปห้องเรียนและนั่งลงเรียบร้อยแล้ว ซุ่ยซื่อก็บอกว่า “ทางบ้านของอาจารย์หญิงเกิดเรื่อง นางจึงขอลาออกกะทันหัน การเรียนในสำนักศึกษาเราต้องสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้”

คำพูดนี้เหมือนก้อนหินที่ก่อระลอกคลื่นนับพันชั้น

“สิ้นสุด? หมายความว่าอย่างไร ไม่มีสำนักศึกษาแล้วหรือ”

“อาจารย์มีเรื่องอะไร เชิญ...เชิญผู้อื่นมาแทนได้หรือไม่”

“เช่นนั้น...เช่นนั้นก็หมายความว่าเราจะไม่ได้เรียนหนังสือแล้ว?”

ซุ่ยซื่อ “พวกเจ้าไปเตรียมตัว จะมีคนพาพวกเจ้ากลับบ้าน”

หมู่ตางแผดเสียงร้องด้วยสีหน้าซีดเผือด “ไม่! ข้าไม่อยากกลับบ้าน! ขอร้องละ ให้ช้าอยู่เถิด! จะให้ทำอะไรก็ได้ ข้าไม่อยากกลับบ้าน!”

สื่อจู่ยงตัวสัน ส่วนคนอื่น ๆ บ้างร้องไห้ บ้างงุนงง บ้างลอบดีใจ จีซานเอามือเท้าคางมองดูอย่างเพลิดเพลิด ในที่นั้นมีนางเพียงคนเดียวที่มีท่าที

สบายๆ

“ท่านแม่บ้าน ขอร้อรงท่าน!” หมู่ตานฟ่งไปคุกเข่าตรงหน้าซุ่ยซ้อ

ซุ่ยซ้อ “ขอร้อรงข้าก็ไม่มีประโยชน์ นี่เป็นการตัดสินใจของพู่เหริน
ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ พวกเจ้ากลับไปเก็บข้าวของเถิด”

“ข้าไม่ไป! ข้าไม่ไป...” หมู่ตานกอดซาซุ่ยซ้อ ร้องไห้เสียงดัง

ซุ่ยซ้อสะบัดซาเตะนางออก เอ่ยด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด “ไสหัวไป!
เลี้ยงพวกเจ้าไว้หลายวันจนพวกเจ้าถือเอาที่นี่เป็นบ้านตนเองไปแล้วหรือ
ไม่ดูตัวเองเสียบ้างว่าเป็นตัวอะไร!”

หมู่ตานยกมือปิดหน้าอย่างอับอาย

ซุ่ยซ้อหันไปมองจีชานก่อนเดินจากไป

ลือจู่เข้ามาประคองหมู่ตานลุกขึ้น ปลอบว่า “หมู่ตาน อย่าร้องไห้
เลยนะ คิดในแง่ดี เราจะได้เจอท่านแม่แล้ว”

“ท่านแม่เจ้าคือท่านแม่ แต่แม่ข้า...เป็นคนชั้นต่ำ!”

“มารดาถนอมบุตรดุจซ่อนไว้ในไห บุตรพอพ้นอกกลับไร้เยื่อใย”

จีชานเอ่ยเสียงเรียบ

หมู่ตานซ้อนดวงตาแดงก่ำขึ้นจ้องนาง “สนใจเจ้าแล้วสิ? ดีใจหรือไม่
เราทุกคนกำลังจะต้องกลับไปแล้ว!”

“ดีใจสิ”

“เจ้า!”

“เดิมพวกเจ้าก็ไม่ควรมาที่นี่ ถือโอกาสตอนที่ยังกลับไปได้ รีบกลับไป
ซะเถอะ” จีชานเอ่ยจบก็ลุกขึ้น เดินโซเซออกไป เสียงด่าทอของหมู่ตานดัง
ไล่หลังมา ดวงตาของนางรูปไหม นางแหงนหน้ามองท้องฟ้า ฟ้าสูงเมฆกว้าง
ท่านป้าบินผ่าน ฤดูสารทมาเยือน

...

ตกค่ำ ซุ่ยซ้อเข้าไปในห้องของจีชาน พบว่านางกำลังอ่านตำราแพทย์
ไม่มีที่ท่าว่าจะเก็บของ

“เหตุใดเจ้าจึงไม่เก็บของ”

“ข้าไม่ต้องไปจึงไม่จำเป็นต้องเก็บ”

“ใครบอกว่าเจ้าไม่ต้องไป”

“ท่านบอกว่าจะส่งทุกคนกลับบ้าน แต่ข้าไม่มีบ้าน และฟูเหรินรับปากว่าจะตามหาท่านแม่ข้าให้พบ ฟูเหรินเป็นผู้ใหญ่ ไม่มีทางผิดคำพูด”

ซุ่ยซื่ออดหัวเราะไม่ได้ “เจ้าฉลาดมาก”

“ข้ายังฉลาดได้มากกว่านี้”

“เอ๋?”

“เดิมข้าคิดว่าจวนโหวช่วยเหลือข้าเพราะสายเลือดในตัวข้า”

“หรือมิใช่?” ซุ่ยซื่อนั่งลง รินชาให้ตนเอง

จิซานส่ายหน้า “พวกท่านเพียงต้องตาไบน้าของข้าเท่านั้น”

มือที่กำลังรินชาของซุ่ยซื่อหยุดชะงัก

“พวกท่านตั้งสำนักศึกษามิใช่เพื่ออบรมสั่งสอนเรา แต่เพื่อคัดเลือก”

“เอ๋?”

“พวกท่านกำลังหาตัวแทนให้แม่นางที่เป็นเจ้าของลายมือในสมุดคัดอักษร”

ถั่วชาหลุดจากมือซุ่ยซื่อ ตกลงพื้นพร้อมกับเสียงแตกดังกังวาน

“พวกท่านปิดสำนักศึกษาเพราะเลือกตัวแทนได้แล้ว” จิซานพูดถึงตรงนี้ก็เงยหน้าขึ้นจากหนังสือ ยิ้มให้ซุ่ยซื่อ...ยิ้มหวานสดใสเช่นเดียวกับตอนที่พบกันครั้งแรก “ก็คือข้า”

ซุ่ยซื่อจ้องนางนิ่ง ผ่านไปครู่ใหญ่จึงเอ่ยเสียงแหบ “เจ้าฉลาดมากจริงๆ แต่...”

“ต้องรู้จักงำประกาย ข้าเข้าใจ”

“เข้าใจแล้วยังจะอวดภูมิทำไม”

จิซานเงยไปครู่หนึ่ง วางหนังสือลง ไบน้าหน่อยๆ ตึงเครียด น้ำเสียงจริงจังอย่างผิดวิสัย “เพราะข้ารู้ว่าหากข้าไม่อวดภูมิ ไม่รีบให้พวกท่านเลือกข้า ปล่อยเวลาให้นานออกไป ดอกไม้เหล่านั้นจะไม่มีวันได้กลับบ้าน”

“เจ้า!”

“ท่านแม่เคยเล่าให้ข้าฟัง สู่สานของฉินหวงตี้¹³ ผังช่างฝีมือแปดแสนคน...ความลับมากมายถูกปิดตายไว้ด้วยชีวิตคน”

¹³ จินซือฮ่งเต้ ปฐมจักรพรรดิแห่งราชวงศ์ฉิน ผู้รวมแผ่นดินจีน

ชวยซื้อจ้องนางอย่างพูดไม่ออกเป็นเวลานาน

...

ตอนที่จีชานถูกพาตัวไปพบหลวงหย่าอีกครั้งก็เป็นยามดึกสงัด

หลวงหย่าหนึ่งอยู่ที่โต๊ะ แจกันดอกไม้ใบหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ เป็นแจกัน
ที่จีชานจัดดอกไม้เมื่อตอนกลางวัน

ชวยซื้อค้อมคำนับ “ฟูเหริน อาชานมาแล้วเจ้าค่ะ”

หลวงหย่ากวักมือเรียกจีชานเข้ามานั่งข้างๆ มองนางอยู่สักพักจึงเอ่ย
“ไปเตรียมของว่างมื่อตึกมา เรามากินอะไรกันหน่อย”

“ไม่ต้องเจ้าค่ะ” จีชานเอ่ย “ท่านแม่บอกว่าตะวันตกดินแล้วห้ามกิน”

หลวงหย่ายิ้มให้อย่างเป็นกันเองมากขึ้น “มารดาเจ้ายังสอนอะไรอีก”

“หลายอย่างเจ้าค่ะ สิ่งสำคัญที่สุดคือ...เกิดเป็นคนต้องมีความดีงาม
นางจึงตั้งชื่อข้าว่าชาน”

รอยยิ้มของหลวงหย่าหายไปทันที เจียบไปพักหนึ่งจึงยื่นมือไปเล่น
ดอกไม้ในแจกัน พลางเปลี่ยนเรื่องพูด “เหตุใดเจ้าจึงไม่จัดดอกไม้ตาม
หลักการที่อาจารย์สอนว่าต้องจัดให้ได้สัดส่วน มีความงดงามดึงดูดใจ”

“อาจารย์สอนเช่นนั้นจริง อาจารย์บอกว่า...การจัดดอกไม้ต้องพิจารณา
ด้วยว่าจะวางแจกันไว้ที่ใด มอบให้ผู้ใด เหมาะสมหรือไม่ ในเมื่อจะมอบให้
ฟูเหริน ก็ย่อมต้องจัดตามที่ฟูเหรินต้องการ”

“อ้อ? ข้าต้องการสิ่งใดหรือ”

“ข้าจำได้ว่าวันแรกที่เข้าเรียน หน้าประตูห้องเรียนมีกระเช้าดอกไม้
ท่านแม่บ้านให้ข้าเลือกดอกไม้หนึ่งดอกเพื่อใช้เป็นชื่อข้า ดอกไม้ในกระเช้านั้น
ก็ถูกจัดไว้เช่นนั้น...หลากหลายสีลานตา เต็มแน่น ดูไร้ระเบียบ แต่หากมองดูดีๆ
จะพบว่าไม่ว่ากิ่งก้านที่ห่อหุ้มจะรกและยุ่งเหยิงเพียงใด แต่ก้านหลักยัง
ตรงเสมอ” จีชานพูดถึงตรงนี้ก็ยิ้ม “ก็เหมือนตัวอักษรของคนผู้นั้นที่ ‘เส้นตั้ง’
ลากตรง ‘เส้นขวาง’ สะบัดพู่กัน”

หลวงหย่าหรีดตาเล็กน้อย “คนผู้นั้นคือใคร”

“ข้าไม่รู้”

“มารดาเจ้าไม่เคยเล่าเรื่องตระกูลหลักให้เจ้าฟังเลยหรือ”

“ท่านแม่ไม่เคยพูดถึงสกุลจีเลยเจ้าค่ะ”

หลางหยาดถอนหายใจ “หยวนซื่อ มาร์ดาเจ้าเป็นคนแข็งแกร่ง หลังจากตำเงินเหรินละสังขาร นางก็ขาดการติดต่อกับเรา แม้ข้าจะไม่เคยพบนาง แต่ดูจากตัวเจ้าก็รู้ได้ หากมิใช่ยอดหญิง ย่อมไม่อาจอบรมบุตรสาวเช่นเจ้าออกมาได้”

หลางหยาส่งสัญญาณให้ซุ่ยซื่อยกแจกันดอกไม้ออกไป ซุ่ยซื่อออกไปพร้อมกับปิดประตูตามหลังอย่างเบามือ ภายในห้องกว้างใหญ่เหลือเฟือเพียงพวกนางสองคน

“ข้ามีบุตรสาวคนหนึ่ง...”

“ข้ารู้เจ้าค่ะ จีฮู คุณหนูใหญ่”

“สมุดคัลต์อักษรนั้นเป็นของนาง”

จีฮูชานตกใจ ดวงตาค่อยๆ เบิกกว้าง “คุณหนูใหญ่ต้องการหาตัวแทนหรือ”

“นางต้องเดินทางไปยังที่แห่งหนึ่ง ไกลมาก และจะไม่กลับมาอีก” ตอนหลางหยาดเอ่ยเช่นนี้ ใบหน้านางฉายแววเศร้าหมองจางๆ “เราจะให้ใครรู้เรื่องนี้ไม่ได้”

“เหตุใดจึงไม่ประกาศออกไปว่านางป่วยตายเล่า”

“เจ้าเจเลียเวลาตเช่นนั้น ดังนั้นข้าจะบอกเจ้าตามตรง...คุณหนูใหญ่สกุลจีเป็นสถานะที่มีความสำคัญมาก และเป็นเบี่ยเดิมพันที่มีประโยชน์มหาศาล ข้าจึงจำเป็นต้องเก็บไว้ เพื่อต้องใช้ในภายหลัง”

“ท่านต้องการให้ข้าสวมรอยเป็นนางและอยู่ที่นั่นหรือ”

“มิใช่การสวมรอย แต่...ต้องเป็นตัวนาง ขอเพียงเจ้าพยักหน้า ทุกสิ่งที่เป็นของคุณหนูใหญ่สกุลจีก็จะกลายเป็นของเจ้า” ภายใต้แสงเทียน ดวงตาของหลางหยาดเป็นประกายเจิดจ้า งดงามและเย้ายวนที่สุดในโลก

ตะเกียบงาช้างจอกหยก¹⁴ ชีวิตสูงส่งรวยล้นด้วยข้าทาสบริวาร

ใบหยกบุหงามา¹⁵ สู้ส่งดวงเดือนดาวบนนภา

¹⁴ หมายถึง ชีวิตที่ร่ำรวยหรูหรา

¹⁵ หมายถึง เชื้อสายของชนชั้นสูง ผู้มีชาติตระกูล เช่น เชื้อพระวงศ์ หรือชนชั้นขุนนาง ปัจจุบันนอกจากหมายถึงผู้มีชาติกำเนิดสูงส่งแล้ว ยังหมายถึงคนที่บอบบางอ่อนแอด้วย

พักกว้างหมื่นหลี่¹⁶ โลดแล่นราบรื่นไร้คลื่นลม
ทุกอย่างร่อยเยื้องหน้านาง เพียงแค่นางพยักหน้า
จีซ่านกัตรึมฝีปาก ช้อนตาขึ้นมองกลางหยา...ถึงขั้นยังได้มีมารดา
ผู้สูงส่ง งดงาม เปี่ยมอำนาจบารมี
นางครุ่นคิดอยู่นานมาก ส่วนกลางหยาก็รอคอยอย่างอดทน
ในที่สุดขนาของจีซ่านก็สิ้นใจ เอ่ยว่า “เช่นนั้น...ท่านแม่ของข้า
เล่า”

...

“ไม่มีผู้ใดรู้ว่ากลางหยาดตอบว่าอย่างไร สรุปคือไม่กี่วันต่อมากลางหยาก็ส่ง
จีซ่านไปยังอารามซีเชียนวันบนเขาแล้วคง แล้วประกาศต่อภายนอกว่าจีซูป่วย
เป็นโรคฝีดาษ ต้องไปหาแม่ชีอุ๋มเหมยเพื่อรับการรักษา แม่ชีอุ๋มเหมยเอ็นดูนาง
จึงรับนางเป็นศิษย์ สองปีต่อมาเมื่อจีซูกลับบ้าน รูปโฉมย่อมเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น
ไม่มีผู้ใดตั้งใจสงสัย นับจากนั้นนางก็เข้าแทนที่จีซูอย่างเป็นทางการ
เรื่องราวในเวลาต่อมาที่เราได้ยินเกี่ยวกับจีซูล้วนแต่เป็นฝีมือของนางทั้งสิ้น”
เจียงเจินอวี๋ฟังมาถึงตรงนี้ก็ทึบ บทกวีงามลือจบพิภพขึ้นมาอีกครั้ง
“นางมีพรสวรรค์ทางวรรณกรรมถึงเพียงนี้เชียวหรือ”

“มิใช่เลย ต้นร่างของบทกวีทั้งหมดเป็นผลงานของเหยียนรู่ย์ที่เขียน
แทนนาง”

เจียงเจินอวี๋หลุดหัวเราะเบาๆ เอ่ยล่อว่า “ชีวิตของไซวเวียงช่างวุ่นวาย
ดีแท้”

“เหยียนรู่ย์เคยบอกข้าว่า...จีซูกับจีซ่าน คนหนึ่งอ้างตนว่าไร้หัวใจ แต่
มีปณิธานแน่วแน่ อีกคนอ้างตนว่าจิตใจงาม แต่แท้จริงแล้ว...กลับไร้ความ
ปราณี”

เจียงเจินอวี๋งังงัน “เหตุใดจึงกล่าวเช่นนั้น แม่นางจะมีเรื่องกระทบกระทั้ง
กับเด็กหญิงเหล่านั้น ทั้งยังพูดจาร้ายกาจ แต่จุดประสงค์ก็เพื่อให้พวกนาง
ถูกคัดออกไปโดยเร็วที่สุด มีชีวิตรอดจากจวนสกุลก็ไปได้มิใช่หรือ”

¹⁶ หมายถึง อนาคตที่สดใสยาวไกล

“แต่พวกเด็กผู้หญิงที่ออกจากจวนสกุลจีไป เมื่อกลับไปบ้านของตน ล้วนมีชีวิตที่น่ารักทดแทน ไม่เว้นแม้แต่คนเดียว” เขวียไฉ่ส่งบันทึกเล่มหนา ให้เจียงเฉินอวี่

เจียงเฉินอวี่พลิกอ่านสองสามหน้า มุ่นคิ้วพลงเอ่ยอย่างครุ่นคิด “จีซานเป็นแค่เด็กอายุเก้าขวบ ถูกดึงเข้าไปอยู่ในกระดานหมากก็ไม่อาจ เอาตัวรอดได้แล้ว จะมีกำลังที่ไหนไปช่วยคนอื่น จะเอาเรื่องนี้มาตัดสินนาง ว่าไร้ความสามารถได้อย่างไร”

ดวงตาของเขวียไฉ่คล้ายฉายรอยยิ้ม เขาจ้องเจียงเฉินอวี่เงิบๆ มิได้เอ่ยอะไร

เจียงเฉินอวี่เห็นท่าทีของเขาก็เหมือนจะเข้าใจอะไรบางอย่าง รีบพลิกอ่านข้อมูลต่อ แล้วก็พบหน้าหนึ่งในนั้นมีอักษรเขียนกำกับไว้ ลายมือดูคุ้นตา ยิ่งนัก

“จีฮู...ไม่ลี นี่เป็นอักษรของจีซาน! นางเคยอ่านข้อมูลนี้? นี่มิใช่ข้อมูลที่เจ้าตรวจพบหรือ”

“นี่เป็นข้อมูลที่นางส่งคนไปสืบแล้วบันทึกรวมเป็นเล่มตลอดหลายปีที่ผ่านมา”

“นางสืบเรื่องเด็กผู้หญิงพวกนั้นไปทำไม”

“ไม่รู้ สิ่งเดียวที่แน่ใจได้ก็คือนางสนใจชีวิตหลังจากนั้นของเด็กผู้หญิงกลุ่มนี้ แต่มิได้ยื่นมือเข้าไปยุ่งเกี่ยว ยกตัวอย่างเช่น เด็กหญิงคนหนึ่ง หลังจากแต่งงานในเวลาต่อมาก็ถูกสามีทุบตีจนตาย องค์กรซึ่งนางที่นางส่งไปเพียงแค่มองดู มิได้เข้าไปห้ามปราม”

อักษรที่กำกับไว้เพียงจุดเดียวในเล่มมุ่งเน้นไปที่เรื่องนี้

“หลังจากลือจู่แต่งงานได้สามปีก็ให้กำเนิดบุตรสาวติดกันสามคน จึงถูกรอครบครวสามี่ตำหนิอย่างรุนแรง วันที่แปดเดือนสิบสอง สามี่เมาสุรา กลับมาบ้าน นางยกโถ้กมาให้เขากินสร้างเมา แต่สามี่หาว่าโถ้กร้อนลวกปาก จึงทุบตีนางอย่างโหดเหี้ยม เพียงหนึ่งก้านธูปลือจู่ก็สิ้นใจ สามี่ใช้เลื่อยฟาง ห่อศพนางแล้วรีบเอาไปฝังไว้ในป่าร้างนอกเมือง ไม่ถึงเดือนเขาก็แต่งงานใหม่”

จีซานเขียนอักษรกำกับไว้ว่า ‘มดปลวก’

เจียงเงินอวี๋คิด ช่างเป็นคำที่ดูสูงส่ง เปี่ยมด้วยความดูแลและเยื่อใยจริง ๆ...

“จีซ่านชอบวิชาแพทย์ หลังจากหลางหย่าไคร่ครวญบางอย่างแล้วก็มิได้ขัดขวาง แม้ชิงฮุ่ยเหมยจึงสอนวิชาแพทย์ให้นางเป็นเวลาสองปี นับจากนั้นช่วงอายุสิบเอ็ดถึงสิบเจ็ดปี นางมักจะพาสาวใช้และองครักษ์เงาออกไปข้างนอก บางครั้งพบเห็นคนป่วยก็ให้ความช่วยเหลือ”

“แต่ภายนอกไม่เคยมีใครได้ยืมว่าจีซ่านเก่งวิชาแพทย์”

“มีเหตุผลสามข้อ หนึ่ง นางรักษาเพียงคนป่วยที่นางสนใจเท่านั้น จึงลงมือรักษาไม่มากนัก สอง เวลาที่นางให้การรักษาก็ใช้ชื่อว่า ‘ซ่านเหินยง’ สาม ฝีมือของนางไม่แน่นอน บ่อยครั้งที่รักษาแล้วตาย...” เซวียไฉ่เล่าถึงตรงนี้ก็มองเจียงเงินอวี๋อย่างลึกลับ “นางกับเว่ยอวี่เหิงรู้จักกันด้วยเหตุนี้”

หัวใจของเจียงเงินอวี๋กระตุบ

เว่ยอวี่เหิง คนที่เจียงเงินอวี๋คิดถึงทั้งยามหลับยามตื่นว่าจะกินเนื้อหักกระดูกเขา แต่ด้วยเหตุผลหลายอย่างจึงไม่อาจบุ๋มป้ามลงมือกับเขาได้

...

“คุณหนูใหญ่ ช่างหนัมนักเจ้าคะ!” สาวใช้มองออกไปนอกหน้าต่างรลมาแล้วหันมาเอ่ยด้วยน้ำเสียงตื่นตัว “คืนที่ฝนตกหนักเช่นนี้ กลับมีคนเดินอยู่บนเขาคนเดียว จะเป็นผีหรือเปล่า”

“เจ้าตามไปดูก็รู้” จีซ่านเอนหลังบนเตียงอย่างเกียจคร้าน จดจ่ออยู่กับตำราแพทย์ในมือพลางตอบอย่างไม่ใส่ใจ

สาวใช้สังเกตเห็นครู่หนึ่งจึงเอ่ย “คุณหนูใหญ่ ดูเหมือนเขาจะได้รับบาดเจ็บนะเจ้าคะ เขาเดินขาเกแปลก”

ดวงตาของจีซ่านเปล่งประกายขึ้นมาทันที นางวางตำราแพทย์ลง “ขอข้าดูหน่อย!”

ทันทีที่เปิดม่าน ลมฝนก็พัดปะทะใบหน้า หนาวจนนางจามออกมาสองสามที ฝนตกหนักราวกับฟ้ารั่ว เส้นทางบนเขาขรุขระ มองอะไรไม่เห็นในที่แรก แต่ร่มสีแดงในมือคนผู้นั้นสะดุดตาจนมองเห็นเด่นชัด

จีซ่านสั่งสาวใช้ “รีบเร็วหน่อย”

รถม้าวิ่งกึกๆ ย่ำไปบนโคลนตม

เมื่อเข้าไปใกล้ขึ้นจึงค่อยเห็นรูปร่างหน้าตาของคนผู้นั้นชัดเจนขึ้น...

เด็กหนุ่มร่างผอมสูง สวมชุดสีม่วง ถิ่นร่มสีแดง เข้าวางของเขาเหมือนจะ
ได้รับบาดเจ็บ งอไม่ได้ ต้องเดินกะโผลกทะเลก

จีซานตะโกนเรียกเขา “หลวงจวิน¹⁷ น้อยข้างหน้านั้นนะ...”

เด็กหนุ่มไม่ได้หยุดเดิน ทั้งไม่หันมามอง เอาแต่เดินไปข้างหน้าต่อ

จีซานตะโกนเสียงดังขึ้นอีก “ข้าเรียกเจ้าอยู่นะ หลวงจวินน้อยผู้มั่งคั่ง
ดุจต้นหยกกลางสายลม”

เด็กหนุ่มยิ่งเดินเร็วขึ้น

จีซานร้องเรียกด้วยเสียงกลัวหัวเราะ “คืนฝนตกเช่นนี้มีวาสนาได้
พบพาน ข้ามี...”

เสียงของนางพลันเงียบไป

รถม้าไล่ตามเด็กหนุ่มจนทัน ตะเกียงรถแกว่งไกวสาดจับใบหน้าของ
อีกฝ่าย เขาอายุประมาณสิบสี่สิบห้าปี คิ้วกระเป๋ ดวงตาเป็นประกายดุจดาว
ริมฝีปากแดงดุจแค้นชาด

“ขอภัยที่รบกวน” จีซานปิดม่านรถดังพื๊บ กลับไปนั่งที่

สาวใช้ถามด้วยความแปลกใจ “คุณหนูใหญ่? ท่านอยากรักษาเขา
มิใช่หรือเจ้าคะ”

จีซานยกมือขึ้นทาบอก “รักษาไม่ไหว”

“เพราะเหตุใด”

“เขาหล่อเหลาเกินไป ทำให้ข้าเอาแต่มองหน้าเขาจนไม่มีแก้ไขดูเขา
ของเขา”

สาวใช้หมดคำพูด

แต่ถ้อยคำเหล่านั้นก็กลับดังเข้าหูเด็กหนุ่มชุดม่วงอย่างไม่มีตกหล่นแม้แต่
คำเดียว ในที่สุดเขาจึงหยุด นิ่งหน้ามองไปที่รถม้า ถามว่า “พวกเจ้าเป็น
หมอหรือ”

¹⁷ เป็นคำเรียกบุรุษอย่างสุภาพ โดยมากมักใช้เรียกคุณชายตระกูลสูง บางสมัยใช้เรียก
บุตรชายเจ้าเมือง หรือใช้เป็นคำที่ภรรยาเรียกสามี

“มีใช่ๆ เพียงแต่คุณหนูใหญ่ของเราพอจะรู้วิชาแพทย์อยู่บ้าง”

นัยน์ตาเด็กหนุ่มเป็นประกาย หยุดยีนนิ่งทันที ประสานหมัดคารวะอย่างเต็มพิธีการ “เช่นนั้นขอเชิญคุณหนูช่วย...”

“ไม่ได้ๆ คุณหนูใหญ่บอกว่ารักษาเจ้าไม่ได้!”

เด็กหนุ่มเงยไปเล็กน้อยก่อนเอ่ยต่อ “รักษาสหายของข้าได้หรือไม่”

“สหายของเจ้าก็ป่วยหรือ”

“ใช่ อยู่ที่วัด ห่างจากที่นี่ไปไม่กี่ไกล ข้ากำลังจะเข้าเมืองไปตามหมอ”

“ขาของเจ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว ยังอุตส่าห์ไปตามหมอให้สหาย...” สาวใช้รู้สึกนับถือเขา หันไปเอ่ยกับจีชาน “คุณหนูใหญ่ ช่วยเขาเถอะนะเจ้าคะ!”

จีชานกดเสียงเบาพูดอะไรบางอย่าง สาวใช้ก้มลงหัวเราะ สะอึกหน้าไปถามเด็กหนุ่ม “สหายของเจ้าหน้าตาดีเหมือนเจ้าหรือไม่”

เด็กหนุ่มตัวแข็งทื่อ จากนั้นก็เอ่ย “หน้าตาดีมาก แต่...เป็นสตรี”

จีชานพูดอะไรบางอย่างอีกสองสามคำ สาวใช้ชะงักออกไปสายหน้า “อา คุณหนูใหญ่ของเราบอกว่านางไม่ถูกโรคกับบุรุษรูปงามที่หัวใจมีเจ้าของเป็นที่สุด ทั้งยังไม่ถูกโรคกับคู่รักที่รักกันปานจะกลืน ดังนั้นจึงไม่อาจช่วยรักษาคนรักของเจ้าได้!”

เด็กหนุ่มโมโหจนเส้นเลือดเขียวที่ขมับกระตุกตุบๆ เขาเดินเสียงลอดไธพน “นางมิใช่คนรักของข้า!”

“จริงหรือ”

“จริง! เป็นเพียงสหายธรรมดา!”

“วัดนั้นไปทางใด” จีชานเอ่ยเสียงเรียบจากในรถม้า

วัดอยู่ใกล้มาก ห่างจากที่นี่ไปเพียงครึ่งหลี่ สภาพทรุดโทรม ถูกทิ้งร้างมานาน

เด็กหนุ่มนำรถม้าไปถึงที่รีบเข้าไปข้างในก่อน “ซินซิน ข้ากลับมาแล้ว!”

สาวใช้เตรียมของอยู่ในรถพร้อมแล้ว พอเห็นเช่นนั้นก็เอ่ย “คุณหนูใหญ่ เรารีบลงไปกันเถอะเจ้าคะ”

จีชานเอ่ยเสียงเกียจคร้าน “จะรีบร้อนไปทำไม รอให้เขาออกมาขออโหสิกรรมก่อน”

ยามนี้ก็ได้ยินเสียงร้องของเด็กหนุ่มดังมาจากด้านใน “ซินซิน! ซินซิน

เจ้าเป็นอะไรไป พวกท่านรีบมาดูเร็ว...”

สาวใช้กระโดดลงจากรถไปทันที เดิมจีชานจะยื่นมือไปรั้งไว้แต่ไม่ทัน เห็นสาวใช้วิ่งเข้าไปในวัดแล้ว นางก็ถอนหายใจ ได้แต่ตามลงไป

สารถิเป็นชายชราที่เสียบขรึม หันเดินนั้นเขาก็เอ่ยว่า “ที่นี่คือป่าหุญ”

“ข้ารู้” จีชานทางร่ม เดินเข้าไปด้วยท่าที่สบายๆ

ภายในวัดดกกองไฟไว้ พื้นข้างกองไฟปูลาดด้วยฟาง เด็กสาวอายุ ประมาณสิบสี่สิบห้าอนอนอยู่บนนั้น เด็กหนุ่มกอดเด็กสาวไว้อย่างทำอะไรไม่ถูก เขาหันมาร้องขอความช่วยเหลือจากจีชาน “ได้โปรด ช่วยนางด้วย!”

สาวใช้เปิดห่อผ้าอย่างคล่องแคล่ว หยิบเข็มเงิน เบาะรองนั่ง กระดาษ และฟูกกันออกมา “ใจเย็นๆ วิชแพทย์ของคุณหนูใหญ่เรายอดเยี่ยมมาก! สหายของท่านต้องไม่เป็นไรแน่นอน!”

แต่จีชานกลับยั้งมืออยู่ห่างๆ ที่หน้าประตู “สถานที่สกปรกเช่นนี้ ข้าไม่อยากเข้าไป จะทำเช่นไรดี”

“คุณหนูใหญ่!” สาวใช้หันไปมองนางด้วยความตกใจ

จีชานสูดจมูกฟุดฟิด “เจ้าไม่ได้กลิ่นหรือ เหม็นมาก”

“คุณหนูใหญ่!” สาวใช้เริ่มร้อนใจ

“ก็ได้ๆ ข้ามาแล้ว ไม่ใช่สหายของเจ้าเสียหน่อยที่ป่วย นิสัย กระตือรือร้นชอบช่วยเหลือคนของเจ้านั้นะ เมื่อไรจะเปลี่ยนเสียที” จีชาน ปิดประตู หุบร่มวางฟางไว้ข้างประตู แล้วเดินเข้าไปหาข้าๆ

เด็กหนุ่มมองนางด้วยสายตาโกรธจัด แต่เพราะต้องอ่อนน้อมนาง จึงได้แต่ฝืนรับโบสะ “คุณหนูได้โปรดช่วยรักษานางด้วย”

จีชานกวาดตามองเด็กสาวในอ้อมแขนเขา เด็กสาวคนนี้มีใบหน้างดงาม ผอมเผือกสยายยุง ดูอ่อนแอยิ่งนัก นางเอ่ย “จู่ๆ ข้าเห็นแล้วเวหนานัก”

นางเดินเข้าไปนั่งลงบนเบาะรองที่สาวใช้ปูไว้ให้ แล้วยื่นมือไปหยิบ เข็มเงินเล่มหนึ่งมาลงไฟ ขณะกำลังจะฝังเข็มให้เด็กสาวตรงหน้า จู่ๆ เด็กสาว ที่หลับตาสนิทและหายใจราวจริมาตลอดก็ลืมตาขึ้น คิ้วนางขมวดไว้แล้วดึง เชือกฟางออกมาจากใต้กองฟาง มัดจีชานไว้อย่างรวดเร็ว

สาวใช้ตกใจจนนิ่งงัน ขณะจะร้องตะโกน เด็กหนุ่มก็ใช้เชือกฟาง อีกเส้นมัดนางไว้ด้วย แล้วเอาเศษผ้าอุดปากนาง

“ข้างนอกยังมีสารถึอีกคน!” เด็กหนุ่มบอกแล้วเดินออกไป ไม่นาน เขาก็ถือแล้ม้กลับมาก โยนลงบนพื้น “เรียบร้อย”

“อ้อๆๆๆ!” สาวใช้ดินส้ดแรง พยายามจะพูด

เด็กหนุ่มคิดแล้วก็ดึงก้อนผ้าออกจากปากนาง

สาวใช้เอ่ยอย่างร้อนรน “เจ้าจะทำอะไร เจ้าเสียสดีไปแล้วหรือ”

จีช่านซึ่งถูกมัดอยู่ข้างๆ แต่ปากไม่ได้ถูกอุดด้วยเศษผ้าถอนหายใจเอ่ย “โจ้วโจ้ว เจ้ายังดูไม่ออกอีกหรือ เราโดนแผนชาขางามเข้าให้แล้ว”

“อะไรนะเจ้าคะ”

“พวกเขาเป็นโจรฟัวเมียประจำถิ่น คุมอยู่ที่นี้ คอยดักคนที่ผ่านทางมา หากเจอบุรุษ จะให้นางหลอกล่อ หากเจอสตรี เขาจะเป็นคนหลอกล่อ”

โจ้วโจ้วตกใจ นี่เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ติดตามคุณหนูใหญ่ออกเดินทาง ที่นางได้พบเจอเรื่องเช่นนี้!

เด็กสาวยิ้มหวาน “ฉลาดดีนี้! เดาได้ไม่เลว ติดอยู่อย่างเดียว...เราไม่ใช่โจรฟัวเมีย เราเป็นพี่น้องกัน”

เด็กหนุ่มจ้องจีช่าน ทันใดนั้นก็เอ่ย “ข้าชื่อเว่ยอวี้เหิง นางชื่อเว่ยเสี่ยวชิน”

เว่ยเสี่ยวชินตกใจ “พี่! เหตุใดไปบอกชื่อเราให้พวกนางรู้เล่า เกิดพวกนางกลับมาแก้แค้นจะอย่างไร...”

“ที่บอกชื่อ ก็เพราะ...”

จีช่านเอ่ยต่อให้ “เพราะจะฆ่าปิดปาก”

โจ้วโจ้วตัวสั่น “อะไรนะ! เขา...เขาจะฆ่าพวกเรา? ทั้ง...ทั้งที่เราใจดี จะช่วยพวกเจ้า...”

“รถม้าของพวกเจ้าดูร่ารรมีราคา หากปล่อยพวกเจ้ากลับไป พวกเราคงโชคร้ายแน่ ฉะนั้น...” เว่ยอวี้เหิงเอ่ยพลางเดินไปตรงหน้าจีช่าน ดึงมิดล้นออกมาจากในแขนเสื้อ ประกายคมกริบของมิดล้นสาดจับใบหน้านาง

ใบหน้าของจีช่านไม่มีความตื่นตระหนกแม้แต่น้อย มีเพียงความรู้สึกสะท่อนใจและเสียดาย “คนดีๆปณิธานสูงส่ง กลับต้องมาเป็นโจร”

ใบหูของเว่ยอวี้เหิงแดงก่ำ ตวาดด้วยความเดือดดาลทันที “ไม่ต้องพูดมาก! ข้าลงมือเร็ว อึดใจเดียวก็เรียบร้อย!”

โจ้วโจ้วร้อนใจ “ห้ามแตะต้องนาง! บังอาจนัก เจ้ารู้หรือไม่ว่านางคือ...”

จีซ่านพลันเอ่ย “ข้ามีคำถาม!”

เว่ยอวี้เหิงไม่ยินยอม “มีคำถามอะไรก็ไปถามเอากับปฏฺายมเถอะ!”

แต่เว่ยเสี่ยวชินคว้าแขนเขา “พี่ ให้นางถามเถอะ! ข้าได้ยินมาว่า วิทยุณที่ตายอย่างเลอะเลือน พอลงนรกไปแล้วจะน่าสงสารมาก ถูกกลั่นแกล้งสารพัด...”

ดวงตาของจีซ่านฉายแววยิ้มหัว “เจ้าไม่น่าเชื่อเสี่ยวชิน¹⁸เลย น่าจะชื่อท้าวชิน¹⁹มากกว่า”

เว่ยเสี่ยวชินชะงัก ใบหน้าضبสีแดงเรื่ออย่างห้ามไม่อยู่

เว่ยอวี้เหิงกำมิดแน่น เอ่ยเสียงดุดัน “ได้ เจ้าถามมา!”

“พวกเจ้าไม่ได้กลั่นหรือ” จีซ่านสูดจมูกฟุดฟิดอีกครั้ง “เหม็นมาก”

“เจ้า!” เว่ยอวี้เหิงโกรธจัด สีหน้าเปลี่ยนจากแดงเป็นขาว จากขาวเป็นแดง “เจ้าหาว่าข้าเหม็น...” เขาก็มหันลางดมแขนเสื้อตนเองอย่างอดไม่ได้ ทว่าจ้งหะนี่เอง เด็กหนุ่มก็พบว่าเขาลดแขนลงมาไม่ได้แล้ว ไม่เพียงเท่านั้น มือที่ถือมิดของเขาก็อ่อนเปลี้ยไร้เรี่ยวแรงเช่นกัน

เว่ยเสี่ยวชินตอบสนองไวกว่า นางยกมือปิดจมูกทันที “ແ่แล้ว!” เด็กสาวหันหลังวิ่งหนี แต่ไปได้ครึ่งทาง เขาก็ก้าวช้าลงและหนักขึ้นเรื่อย ๆ สุดท้ายก็ล้มลงกับพื้น

โจ้วโจ้วเอ่ยด้วยความงุนงง “พวกเขาเป็นอะไรไป”

ไม่รู้ว่จีซ่านขยับมืออย่างไรรจึงหลุดจากเชือกฟางได้ นางลุกขึ้น เดินไปที่ประตู หยิบรุ่มที่วางไว้ตรงนั้นขึ้นมาสะบัดหยดน้ำที่เหลืออยู่ออก

โจ้วโจ้วได้สติ “คุณหนูใหญ่ บนมรมมีลิ่งใดหรือเจ้าคะ”

“ข้าทนายาซาไว้ เพิ่งใช้ครั้งแรก ได้ผลไม่เลว”

“เหตุใดข้าถึงไม่เป็นไรเลย”

“เจ้าเองก็ขยับตัวไม่ได้เช่นกัน ไม่เชื่อลองดูสิ”

¹⁸ ในที่นี้คือ “เสี่ยวชิน” (小心) ซึ่งแปลตรงตัวว่า “ใจเล็ก” หมายถึง ระมัดระวัง ในบริบทนี้เป็นการเล่นคำพ้องเสียงกับชื่อของ “เสี่ยวชิน” (小欣)

¹⁹ แปลว่า ใจดี ใจงาม

โจ้วโจ้วลองขยับ พบว่าร่างกายไม่ทำตามคำสั่งจริง ๆ แต่ยังมีสติรับรู้ พูดคุยได้ “คุณหนูใหญ่ร้ายกาจมาก!”

“ดังนั้น...” จีซ่านเดินกลับไปตรงหน้าเว่ยอวี้เหิง ใช้ปลายร่มจิ้มศีรษะ เขา “อย่าได้คิดเป็นศัตรูกับหมอ เพราะจะตายไม่รู้ตัว”

ปลายร่มไล่ไปตามใบหน้าหล่อเหลาดุจหยกของเว่ยอวี้เหิง เด็กหนุ่ม จ้องจีซ่านด้วยสีหน้าซับซ้อน บอกไม่ได้ว่าโกรธหรือกลัวมากกว่ากัน ทั้งเหมือน ถูกห้ามคักดีศรีอย่างบอกไม่ถูกด้วย

โจ้วโจ้วทำเสียงถ่มน้ำลายอยู่ข้าง ๆ “ไอ้คนใจหมาปาปอดสุนัข²⁰ ทำคุณด้วยไม้ชิ้น! คนเช่นนี้ตายร้อยครั้งก็ไม่สาสม!”

เว่ยเสี่ยวซินเอ่ยอย่างงุนงง “เจ้าสังเกตเห็นได้อย่างไร เราเผยช่องโหว่ที่ใด”

“เรื่องนั้น...เยอะเสียวละ” จีซ่านใช้ปลายร่มเคาะขาของเว่ยอวี้เหิง “ข้อแรก ขาที่เจ็บนี้เป็นการเสแสร้ง คนอื่นดูไม่ออก แต่ขาเป็นหมอ คนที่ไม่ได้บาดเจ็บแต่แสร้งทำเป็นเจ็บจะออกมาเดินบนถนนเพื่ออะไร หากมิใช่เพื่อดึงดูดความสนใจ เจ้าต้องการให้ข้าหยุดรถ”

แวตตาของเว่ยอวี้เหิงเป็นประกายวาว

ปลายร่มของจีซ่านย้ายไปจิ้มที่ใบหน้าของเด็กหนุ่ม “ข้อต่อมาคือ ใบหน้าเจ้า สะอาดสะอ้านดูดีเกินไป ทั้งที่รีบร้อนออกมาในคืนที่ฝนตกหนัก เช่นนี้ หากเจ้าจะไปตามหมอมารักษาสหายจริง จะมีเวลาโกนหนวดโกนเครา ผัดแป้งวาดคิ้วด้วยหรือ ลักษณะอย่างนี้เหมือนกับชายบำเรอที่ตั้งใจแต่งตัวออกมา接客”

เว่ยอวี้เหิงหน้าเปลี่ยนสี โมโหจนแทบกระโดดขึ้นไปชนนาง แต่สนใจที่ร่างกายไร้เรี่ยวแรง ไม่อาจลุกขึ้นได้ ทำได้เพียงนอนตัวล้นอยู่กับพื้น

“ข้ามองปราดเดียวก็รู้แล้วว่า เป็นกับดักจึงไม่มายกยุ่งด้วย แต่สนใจที่สาวใช้ของข้าใจดีเกินไป ยืนกรานจะช่วยคนให้ได้ ผลคือพอกคนผู้นี้ได้ยินว่าข้าไม่อาจช่วย เขาก็กลับคำสาปหยาบวร้ายเพื่อล่อข้ามาที่นี่ ข้าคิดว่าไหน ๆ ก็ไม่มีอะไรทำ มาดูละครสักหนอยก็ดี จึงตามมา”

²⁰ เปรียบคนที่จิตใจโหดชั่ว ดุร้าย เหมือนหมาป่าและสุนัข

เว่ยเสี่ยวซินกัดริมฝีปาก “แล้วข้าเล่า ข้ามีช่องโหว่ด้วยหรือ”

“หึๆ เจ้ามีมากกว่าเขาเสียอีก พี่ชายเจ้าเข้ามานัดแนะกับเจ้าไว้ก่อน ให้เจ้าสร้างทำเป็นป่วยไข้หรือไม่ เนื่องจากจวนตัว เจ้าจึงทำได้เพียงสยายผมแล้วเอ้าเข้ามาหาหน้า คราวหน้าคราวหลังอย่าลืมหาที่ริมฝีปากกับหูด้วย เพราะเวลาที่หมอตระจกอาการคนไข้ สิ่งแรกที่ดูคือหู จมูก และปาก ข้อต่อมา ที่ช่างกำแพงมีfangตั้งหลายมัดขนาดนั้น แต่fangที่ปูดอยู่ใต้ตัวเจ้ากลับมีเพียงไม่กี่มัด คนที่ให้สหายที่กำลังป่วยนอนอยู่ในตำแหน่งแยะๆ เช่นนี้จะฝาดผ่นออกไปดึกๆ ตื่นๆ เพื่อตามหมอมารักษาเจ้าหรือ ข้อสุดท้าย และเป็นข้อสำคัญที่สุด ในฐานะสหาย พวกเจ้าใกล้ชิดสนิทสนมกันเกินไป ในฐานะคูรัก พวกเจ้ายังใกล้ชิดกันไม่มากพอ...” จีซ่านเอ่ยมาถึงตรงนี้ก็หันไปยิ้มให้เว่ยอวี่เหิง “เจ้าบอกไปตามตรงว่าน้องสาวป่วยยังดีเสียกว่า ไม่ต้องแต่งเรื่องสหายอะไรให้ยุ่งยาก”

สีหน้าของเว่ยอวี่เหิงเปลี่ยนไปมา แต่เขามีได้ปฏิเสธ

เว่ยเสี่ยวซิน “ได้ เรายอมรับว่าฝีมือไม่ดี จะฆ่าจะแกงอย่างไรก็ตามสบาย”

จีซ่านหันไปถามโจ้วโจ้ว “เจ้าว่าควรจัดการพวกเขาอย่างไรดี”

“พวกเขาวางแผนฆ่าคนชิงทรัพย์ ความผิดร้ายแรง ควรส่งตัวให้ทางการเจ้าค่ะ!”

เว่ยเสี่ยวซินหัวเราะหยัน

โจ้วโจ้ว “เจ้าหัวเราะอะไร”

“ไม่มีอะไร”

จีซ่านปรบมือ “เช่นนั้นจะรีรออะไร ลุงหยวน...”

พร้อมกับเสียงเรียก ประตูดเปิดออก สารทิผู้เฒ่าขรมพูดน้อยเดินเข้ามา

เว่ยอวี่เหิงตกใจ “เจ้า! เจ้ายังไม่ตาย?”

“เจ้าคิดจะฆ่าเขา? ยังเร็วไปสิบปี”

ลุงหยวนคนขบถม้วนแก้คำ “ห้าสิบปี”

จีซ่านหัวเราะ “ได้ๆๆ ห้าสิบปี”

เว่ยอวี่เหิงมองลุงหยวน แล้วมองจีซ่าน เอ่ยเสียงขรม “พวกเจ้า

เป็นใครกันแน่”

จีชานติดนิ้วไปทางใจโจว โจ้ว อีกฝ่ายเข้าใจทันที เอ่ยเสียงดัง “ฟังให้ดี! คุณหนูของเราคือศรีตระกูลกล้วยไม้หยก²¹ ธิดาสายตรงรุ่นที่สามสิบเก้าของสกุลจีแห่งหู่หนาน ยอดหญิงอัจฉริยะอันดับหนึ่งแห่งภูป๋นับแต่อดีตถึงปัจจุบัน อีสรชนบทจรบนทางสกาวจันทร²² นามลือเลื่องผู้เหนือสามัญ!”

“แฉ็ก ๆ...” จีชานแก้คำ “มิใช่ ‘ผู้เหนือสามัญ’ แต่เป็น ‘ผู้ล่องนาวน้อย’²³”

“เจ้าคือจีซู!”

“เจ้าก็คือจีซู?”

เว่ยอวี่เหิงกับเว่ยเสี่ยวชินอุทานออกมาพร้อมกัน

จีชานพึงพอใจกับผลลัพธ์ที่ได้มากจึงพยักหน้า “ยินดีกับพวกเจ้าด้วยที่มาอย่างไม่สำเร็จ และไม่ได้ก่อความผิดพลาดที่ทำให้ใต้หล้าตื่นตะลึง”

...

“แม้จีชานจะจับตัวพี่น้องสกุลเว่ยได้ แต่นางมิได้ส่งตัวพวกเขาให้ทางพี่น้องสกุลเว่ยมีชาติกำเนิดไม่ธรรมดา บิดาเคยเป็นเจ้าของจินเฉิง แต่ถูกใส่ร้ายอย่างไม่เป็นธรรมและถูกปลดออกจากราชการ ทำให้สองพี่น้องต้องถูกเนรเทศไปด้วย ระหว่างทางบิดาป่วยตาย สองพี่น้องฉวยโอกาสตอนที่ผู้คุมไม่ทันระวังหลบหนีไปได้ ตั้งแต่นั้นมาก็กลายเป็นโจร จีชานให้โอกาสพวกเขากลับตัวเป็นคนใหม่ ส่งเว่ยอวี่เหิงไปเรียนวรยุทธ์ และเก็บเว่ยเสี่ยวชินไว้ข้างกาย เปลี่ยนชื่อให้ใหม่เป็นคั่นคั่น”

เจียงเฉินอวี่เอ่ยด้วยน้ำเสียงสะท้อนใจ “ที่แท้เว่ยอวี่เหิงยังมีน้องสาว...”

“อืม สองปีต่อมา เว่ยอวี่เหิงสำเร็จวิชาลงจากเขาก็ไปหาพวกนางทันที

²¹ หมายถึง บุตรหลานของวงศ์ตระกูลที่เป็นเลิศเจิดจรัสฉายแสง มีอนาคตสดใส

²² “ทางสกาวจันทร” เป็นการให้ภาพที่บรรยายถึงถนนพลุกพล่านที่ถูกสาตสองด้วยแสงจันทร์อ่อนๆ ต่อมาถูกนำมาใช้สุดท้ายคือความอยู่ดีกินดีแห่งยุคสมัยที่สงบสุขและเจริญรุ่งเรือง

²³ สองคำนี้ในภาษาจีนอ่านออกเสียงคล้ายกัน ผู้เหนือสามัญ อ่านว่า “ปู้ฟานเค่อ” (不凡客) ผู้ล่องนาวน้อย อ่านว่า “ปู้ฟานเค่อ” (布帆客) ในที่นี้ดูเหมือนจีชานชอบที่จะเป็น “ผู้ล่องนาวน้อย” มากกว่า ซึ่งนัยหนึ่งสื่อถึงผู้ท่องเที่ยวทางก็ได้

และพบจีซานกำลังเกิดเรื่องพอดี”

...

ชายหนุ่มชุดม่วงยืนอยู่ใต้ต้นไทร ทางร่มสีแดง ยืนคอยอยู่ท่ามกลางสายลม
แม้ใบหน้าเขาจะเรียบเฉยไร้อารมณ์ แต่หัวใจกลับเต้นรัว

“ทุกคน ไม่พบกันนาน...”

“ผู้น้อยโชคร้าย ได้รับบาดเจ็บที่ขา ได้ยินว่าแม่งามมีวิชาแพทย์ล้ำเลิศ
พอจะช่วยข้าได้หรือไม่

“ไม่ดีๆ เอาใหม่...แค่นี้ๆ คุณหนูใหญ่ ซักกลับมาแล้ว...”

เสียงรถม้าดังมาจากสุดทางบนเขา

เว่ยอวี้เหิงรีบเหม่หัวงยัดอก ยืนตัวตรงกว่าเดิม จากนั้นเขาก็สังเกตเห็นความผิดปกติ...หลังจากเสียงรถม้าก็มีเสียงตะโกนโวยวายดังตามมา
เขานึกหน้า มองไปที่สุดปลายทาง

ไม่นานรถม้าคันตาก็ปรากฏขึ้นในระยะสายตา คนที่กำลังขับรถคือ
เว่ยเสี่ยวซิน

ดวงตาของเว่ยอวี้เหิงเปล่งประกาย “เสี่ยวซิน...”

“พี่! รีบหนี!” เว่ยเสี่ยวซินกระตุกบังเหียนเร่งความเร็วขึ้น

ด้านหลังรถม้ามีชาวบ้านกลุ่มหนึ่งสวมชุดพิธีมงคลประมาณยี่สิบ
สามสิบคนวิ่งตามมาพลากร้องตะโกน “หยุด...หยุดเดี๋ยวนี้...”

“เกิดอะไรขึ้น” เว่ยอวี้เหิงตกใจ รีบกระโดดขึ้นไปบนคานรถ

“คุณหนูบอกว่าสุราของพวกเขารสชาติดี เราจึงนำมาสองไหแล้ววาง
เหรียญทองแดงพวงหนึ่งไว้บนโต๊ะ ไม่คิดว่าพวกเขาจะไม่ยอม ไล่ตามเรามา...”

เว่ยอวี้เหิงพูดไม่ออก

“โอ๊ย ท่านลงไปเลย! ท่านตัวหนักเกินไปจนม้าวิ่งช้าแล้ว!” เว่ยเสี่ยวซิน
ผลักเว่ยอวี้เหิงลงไป

เว่ยอวี้เหิงรีบใช้วิชาถ่วงตัวพ้นซัง²⁴ ทรงตัวไว้ ยามนี้เอง ม่านรถก็เปิด

²⁴ การรวบรวมพลังทั้งหมดในร่างกายส่งไปยังช่วงล่างเพื่อดันทวนกำลังที่เข้ามาปะทะตัว
ทำให้ร่างกายตรึงอยู่กับที่ได้

ออก จิซานมองออกมาข้างนอก...เห็นเขาโง่งนตกลงพื้นพอดี

ใบหน้าของเว่ยอวี่เหิงแดงกำ อับอายจนพูดไม่ออก ทำอะไรไม่ถูก ครั้นเห็นชาวบ้านไล่ตามมาด้านหลังก็ใช้ร่มต่างกระบี่ขวางไว้ ตวาดลั่น “หยุด!”

คนที่เห็นหัวหน้าเป็นชายร่างกำยำอายุอย่างห้าสิบ ในมือถือคันธนู เขาถลึงตา “เจ้าเป็นใคร”

เว่ยอวี่เหิงเซิดหน้าขึ้นเล็กน้อย เอ่ยอย่างสงวนท่าที “แค่สุราสองไห หากเหรียญทองแดงพวงเดียวไม่พอ ก็เพิ่มให้พวกเจ้าอีกพวงหนึ่งแล้วกัน”

“ใครจะเอาสุรา! พวกนางลักตัวสะไ้เข้าไปต่างหาก!”

เว่ยอวี่เหิงตกใจ รีบหันกลับไปมองรถม้า จิซานที่อยู่ในรถได้ยินคำพูดนั้นเช่นกัน สิ้นหน้้องงันไป

ชายร่างกำยำกระหิบบเท้า “รีบคืนยายหนูมา!” ท่ามกลางเสียงร้องตะโกน พวกชาวบ้านพากันไล่ตามเว่ยอวี่เหิงต่อ

เว่ยอวี่เหิงทำได้เพียงหันหลังวิ่งตามรถม้าไป พลงถาม “พวกเจ้าขโมยตัวเด็กผู้หญิงจริงหรือ”

“เปล่า!” จิซานปฏิเสธ

ชายร่างกำยำ “ก็อยู่บนรถเจ้า! หยุดรถ! หยุด!”

เว่ยอวี่เหิงขวางหน้าเขาไว้ “คุณหนูใหญ่บอกว่าไม่มีก็คือไม่มี”

“ไล่หัวไป!” ชายร่างกำยำผลักเว่ยอวี่เหิง แต่เขาไม่สะเทือนสักนิด ดังนั้นจึงผิวปากเรียกพรรคพวก พวกชาวบ้านคนอื่นๆ ที่ไล่ตามได้ยินเสียงผิวปากก็ลี้วaihสุราออกจากอกเสื้อเขวี่ยงใส่รถม้า

พลั่งๆๆๆ ไหสุราที่ติดอักษรคำว่า “มงคล” (喜)²⁵ แตกกระจายสุราในไหสาตกกระเซ็นเลอะผนังรถ

ชายร่างกำยำหยิบลูกธนูจากข้างหลัง เล็งไปที่รถม้าแล้วยิงออกไป หัวลูกธนูปะทูกลาสอากาศ กลายเป็นลูกไฟ...พุ่งออกไปราวกับกระสวยเพลิง!

เว่ยอวี่เหิงทะยานตามไปอย่างรวดเร็ว ฟาดร่มพินธนูหัก “บังอาจ! พวกเจ้ากล้าวางเพลิงเขวี่ยหรือ”

²⁵ อ่านว่า “ลี” เป็นอักษรที่นิยมใช้ในงานแต่งงาน

“ปล่อยยายหนูมา ไม่อย่างนั้นพวกเจ้าก็ทิ้งชีวิตไว้ที่นี่!” ระหว่างที่พูด นอกจากชายร่างกำยำ คนอื่นๆ ต่างหุบตะบันไฟออกมาโยนใส่รถม้า

แม้เว่ยอวี่เหิงจะรู้วาระสุดท้าย แต่กำลังเขาคนเดียวย่อมไม่อาจขวาง ธนูทุกดอกที่พุ่งมาจากทุกทิศทุกทางได้ ธนูดอกหนึ่งพุ่งมาปักที่ผนังรถไฟลุกลามขึ้นมานั่นที

เว่ยเสี่ยวซินเดือดจัด “วอนตาย!” เขาสะบัดเสื้อม้าใส่พวกชาวบ้านที่อยู่หน้าสุด บีบให้พวกเขาถอยออกไป

โจ้วโจ้วชะโงกออกมาจากตัวรถ “ดับไฟก่อน!”

เปลวไฟลุกลามอย่างรวดเร็ว ห่อหุ้มทั้งคันรถไว้ราวกับผืนพรม

จีซานเห็นเช่นนั้นก็ออกคำสั่ง “ทิ้งรถ!” นางพลัดประตुरुถเตรียมจะกระโดดออกไป ทันใดนั้นมือข้างหนึ่งยื่นมาจากใต้เตียง กอดนางไว้อย่างสิ้นเทา

เมื่อก้มลงมองก็เห็นเด็กหญิงอายุห้าหกขวบสวมชุดวิวาห์สีแดง น้ำตานองหน้า “ช่วย...ช่วยข้าด้วย...”

จีซานหันไปมองโจ้วโจ้วทันที โจ้วโจ้วทำหน้าละอายใจ “ข้า...ข้าซ่อนนางไว้เอง...ขอภัยเจ้าคะ คุณหนูใหญ่!”

“ไม่ต้องพูด รับกระโดด!” เว่ยเสี่ยวซินพุ่งเข้าไปอุ้มเด็กหญิง มืออีกข้างคว้าตัวจีซานแล้วกระโดดลงจากรถ

พอพวกชาวบ้านเห็นเด็กหญิงก็ร้องตะโกนด้วยความเดือดดาล

จีซานเอ่ยกับเว่ยเสี่ยวซิน “คืนคนให้พวกเขา!”

โจ้วโจ้วร้อนใจ “ไม่ได้นะเจ้าคะ คุณหนูใหญ่! นางถูกบังคับ! ลูกชายของผู้ใหญ่บ้านตายแล้ว นางต้องเป็นเจ้าสาวผี²⁶!”

“เรื่องนั้นไม่เกี่ยวกับเรา คืนคน!”

โจ้วโจ้วกอดเด็กหญิงไว้ในอ้อมแขน สะอื้นให้ “ขอร้องท่าน คุณหนูใหญ่...ช่วยนางด้วย!”

²⁶ พิธีแต่งงานหลังความตาย หรือพิธีแต่งงานอิน (หยิน) เป็นประเพณีการแต่งงานที่จัดให้คนตาย มีสองแบบคือ พิธีแต่งงานระหว่างคนตายสองคน และพิธีแต่งงานระหว่างคนตายกับคนเป็น ในกรณีนี้คนที่เป็เจ้าสาวผี หากสามีตายไปแล้ว จะต้องครองตัวเป็นม่ายไปตลอดชีวิต ไม่อาจแต่งงานใหม่ ไร้สามี ไร้บุตร ถือว่ามีสถานภาพทางสังคมที่เลวร้าย

มาถึงตอนนี้ เว่ยอวี่เหิงจึงเข้าใจแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น เขาระโดดไปอยู่ข้างกายจีชาน ใช้ร่มคุ้มกันนางทันที “ไม่เป็นไร แค่นี้สับหคคน ข้ากับเสี่ยวซินจัดการได้!”

จีชานคิดแล้วจึงตะโกนเสียงดัง “ค่าตัวนางเท่าใด ขายต่อให้ข้าได้หรือไม่”

ชายร่างกำยำหัวเราะเสียงเย็น “ไม่ได้!”

“สับเท่า”

อีกฝ่ายหยุดชะงัก

“ยี่สิบเท่า! ห้าสิบเท่า! ได้ หนึ่งร้อยเท่า!”

“นางเป็นสะใภ้ข้า! นับแต่โบราณมา หมู่บ้านเราไม่เคยขายคนที่แต่งงานมาแล้วออกไป” ชายร่างกำยำน้าวคันธนู เล็งไปที่จีชาน เอยย้าเสียงหนัก “นี่คือกฎของเรา”

“ผายลม!” เว่ยอวี่เหิงถ่มน้ำลาย หุบร่มแล้วลุยทันที

ความจริงเขาเรียนวรยุทธ์ได้ดีมาก ทั้งยังคล่องแคล่วว่องไว แต่เนื่องจากชาวบ้านกลุ่มนี้ใช้ชีวิตด้วยการล่าสัตว์บนเขา จึงมีร่างกายแข็งแรงปราดเปรียว ร่วมมือเข้าหากันเป็นอย่างดี ชาวบ้านส่วนหนึ่งเข้ามารุมเว่ยอวี่เหิงอีกส่วนหนึ่งเข้าไปจับตัวเด็กหญิง

เว่ยเสี่ยวซินทำได้เพียงคุ้มกันจีชาน ด้วยเหตุนี้จึงพลาดท่า ปล่อยให้โจ้วโจ้วกับเด็กหญิงถูกพวกชาวบ้านจับตัวได้

ชาวบ้านคนหนึ่งแยกพวกนางสองคนออกจากกันแล้วอุ้มเด็กหญิงไป โจ้วโจ้วโผล่เข้าไปกอดเอวเขาไว้แน่น ไม่ยอมปล่อยมือ

ชาวบ้านตวาด “ปล่อย!”

แต่โจ้วโจ้วไม่ปล่อย ชาวบ้านโกรธจัดจึงชักขวานที่เหินบ่อออกมาฟันโจ้วโจ้ว

จีชานกรีดร้อง “หยุด...”

แต่สายไปแล้ว เลือดสดกระเซ็นใส่เด็กหญิงไปครึ่งตัว ขาซ้ายครึ่งท่อนของโจ้วโจ้วถูกฟันขาด กลิ้งไปกับพื้น

โจ้วโจ้วกรีดร้อง หดสติไป

ใบหน้าของเด็กหญิงเต็มไปด้วยเลือดของโจ้วโจ้ว ตัวแข็งทื่อ

ชาวบ้านสลัดร่างของโจ้วโจ้วออก ตอนที่อุ้มเด็กหญิงออกไป เว่ยอวี่เหิงก็เหาะเข้ามาถึง มีดสั้นดีดออกมาจากปลายร่มตัดหัวชาวบ้านคนนั้นทันที

เลือดสาครกระเซ็นแบบเดียวกันเลอะตัวเด็กหญิงอีกครั้ง ศีรษะหลุดออกจากร่าง กลิ้งซลุกๆ ไปกับพื้น

ชายร่างกำยำเห็นภาพนี้ เอ่ยทั้งน้ำตาบ่นย่นตา “น้องสาม! พวกข้าขอสู้ตายกับเจ้า!”

เว่ยอวี่เหิงหัวเราะเสียงเย็น “เอาลี! มาเลย! ร่มของข้าจะได้ใช้มดปลวกนอกกรือตอย่างพวกเจ้ามาล้มคัม!” เอ่ยจบก็สะบัดร่มต่อสู้กับพวกชาวบ้าน

จีซ่านพุ่งเข้าไปหาโจ้วโจ้ว ฉีกเสื้อผ้าพันห้ามเลือดให้นาง แต่เลือดไหลทะลักเหมือนน้ำพุไม่ยอมหยุด

โจ้วโจ้วเอ่ยเสียงสั่น “ขอ...ขอภัยเจ้าค่ะ คุณหนูใหญ่...”

จีซ่านมองนางเย็บๆ สีหน้าึงสนิท บอกไม่ได้ว่าอยู่ในอารมณ์ใด

“ข้า...ข้าทำให้ท่านเดือดร้อนอีกแล้ว...ขอภัยเจ้าค่ะ...”

จีซ่านจ้องเข้าไปในดวงตาโจ้วโจ้ว ถ้ามเสี่ยงเบา “หากเจ้ารู้ว่าช่วยนางแล้วจะเป็นเช่นนี้ เจ้ายังจะช่วยนางอีกหรือไม่”

“ข้า ข้า...” โจ้วโจ้วมองเด็กหญิงที่อยู่ข้างกาย เห็นนางยังยืนนิ่งงันอยู่ที่เดิม ร่างเล็กในชุดวิวาห์ตัวใหญ่รวมไปถึงเส้นผมเบือนเลือดแดงฉาน

ดวงตาของโจ้วโจ้วเปล่งประกาย นางกัดฟัน “ข้าไม่เสียใจเลยเจ้าค่ะ”

“ดี” จีซ่านปล่อยนาง ลุกขึ้นยืน

ยามนี้เอง โจ้วโจ้วก็พบว่าคุณหนูใหญ่เปลี่ยนไป

นางติดตามจีซ่านมาสามปี ช่วงสามปีที่ผ่านมา จีซ่านเป็นคนไม่อยู่กับร่องกับรอยมาตลอด วันๆเอาแต่ยิ้มรำดูไม่จริงจัง แต่ไหนแต่ไรไม่เคยเห็นนางโกรธ ไม่ว่ารักหรือเกลียดล้วนไม่อาจบอกได้ชัดเจน นางทำทุกอย่างด้วยท่าทีเอ้อระเหย ทำอะไรตามใจตนเองและเยาะหยันโลก ไม่ว่าจะมีมองจากมุมใด จีซ่านคือคนที่มีความอดทนต่อทุกคน

แต่จีซ่านในยามนี้กำลังโกรธ คิ้วใบหิ้วของนางค่อยๆ ซ้ำขึ้น ดวงตาเรียวฉายแววเย็นเยียบ

นางเปลี่ยนไปจนดูห่างเหินและแปลกหน้าอย่างไม่อาจอธิบาย

จีชานก้าวออกไป กวาดตามองพวกชาวบ้านที่กำลังโกรธเกรี้ยว เอ้ย
นั่นทีละคำอย่างเยือกเย็น “กฎของพวกเจ้า ข้าไม่ยอมรับ ตอนนี้พวกเจ้า
ก็จงบตายไปด้วยกฎนี้แล้วกัน”

...

“ชาวบ้านยี่สิบหกคนหายสาบสูญ ไม่รู้ว่าเป็นหรือตาย”

“ทางการไม่ได้รับแจ้งหรือ”

“แจ้งแล้ว แต่ไม่มีใครสนใจ สุดท้ายเพียงสรุปว่าพวกเขาไปล่าสัตว์
บนเขาแล้วเคราะห์ร้าย เสียชีวิตไม่พบศพ ปิดคดีไปอย่างลวกๆ”

เจียงเจินอวี่นหัวหน้าครุ่นคิด ถึงตอนนี้นางจำต้องยอมรับคำประณิน
ของเหยียนรู่ยแล้ว...จีชานกับจีชู่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง สิ่งที่จีชู่ทำแม่จะ
เลวร้าย แต่นางยังมีจิตใจที่ดี ขณะที่จีชานเหมือนใจบุญสุนทาน แต่กลับ
ไม่แยแสชีวิตมนุษย์

“และนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่จีชานลงมือ” เขวียไฉ่พลิกบันทึกไปด้านหน้า
จนถึงหน้าหนึ่ง “ตอนนางแยกกับมารดา ระหว่างที่หนีออกจากหิ้งชีวิตตาม
ลำพัง นางเจอชาวบ้านที่กำลังหิวโหยสองคนจะจับตัวนางไปกิน แต่นางเอา
ยาพิษที่พกติดตัวลงในหม้อตุ๋น ฆ่าสองคนนั้นแล้วชิงเงินในห่อสัมภาระ
ของพวกเขามา จึงทำให้นางอยู่รอดมาได้จนคนของจวนสกุลจีพบตัวนาง”

เจียงเจินอวี่ปิดบันทึกเล่มหนา เอ้ยเสียงเนิบ “ดูจากข้อมูลที่สืบค้นมา
ได้ จีชานมีความเฉลียวฉลาดเป็นพิเศษ คู่แข่งกับการเสแสร้ง เมื่อหลงหาย
ต้องการให้นางเป็นจีชู่ นางก็สวมรอยเป็นคุณหนูใหญ่สกุลจีผู้ชอบวางโต
เมื่อมารดานางต้องการให้นางเป็นคนจิตใจดี นางก็ศึกษาวิชาแพทย์เพื่อ
ทำความดี ช่วยชีวิตรักษาคนเจ็บ”

“อืม”

“ก็เหมือนสมุดคัดอักษรนี้...ก็ปลอม ลายมือของนางเองจริงๆ เป็น
เช่นใด อุณิสิย์ใจคือเป็นอย่างไร ไม่มีใครรู้”

“ใช่”

เจียงเจินอวี่จ้องแสงเทียนอย่างใจลอยครุ่นหนึ่ง จู่ๆ ก็หัวเราะออกมา
“แต่มีสิ่งหนึ่งที่เป็นเรื่องจริง”

“อะไร”

“ชื่อของสาวใช้” เจียงเฉินอวี่พลิกสมุดบันทึก ซึ่ให้เขวียไ่ดู “นางมีสาวใช้สี่คน ชื่อโจ้วโจ้ว คั่นคั่น ซือซือ เฮอเฮอ²⁷”

“ความหมายของท่านคือ?”

“คนเราอาจไม่รู้ด้วยซ้ำว่าชื่อที่ตั้งให้ตอนเกิดมามากแสดงถึงความคิดที่แท้จริงและความปรารถนาสูงสุดของตนเอง”

เขวียไ่เข้าใจ “เหมือนวัววัวกับไ่วจินของท่านนะหรือ”

“ตอนนั้นข้ายังเป็นเด็กไม่ประสา สดใสไร้เรง หยิ่งทะนง และวางตัวสูงส่ง ทั้งยังรักแรงและช่างตัดพ้อ”

ดวงตาของเขวียไ่เป็นประกาย เขาเอ่ยคล้ายกำลังขบขัน “เวลานี้ท่านก็ยังเป็นเช่นนั้น”

เจียงเฉินอวี่ตีหน้าขมึ้ม จ้องเขวียไ่อย่างโกรธๆ

เขวียไ่รีบทำความเคารพ “กระหม่อมพลั้งปาก”

“สรุปคือหากบอกว่าข้อมูลเหล่านี้มีสิ่งใดที่สะท้อนโน้มน้าวที่แท้จริงของจีชานได้ดีที่สุด ข้าคิดว่าน่าจะเป็นชื่อของสาวใช้ทั้งสี่คนนี้”

“โจ้วโจ้ว คั่นคั่น ซือซือ เฮอเฮอ เจ้าว่าจีชานเป็นคนไร้ความทะเยอทะยาน เอาแต่รักสนุกอย่างนั้นหรือ

“ตรงกันข้าม นางมิใช่คนเช่นนั้น ดังนั้นจึงมีความปรารถนา”

คราวนี้ถึงคราวเขวียไ่จะต้องเป็นฝ่ายครุ่นคิด

²⁷ แปลว่า เติ่น (โจ้ว) มอง (คั่น) กิน (ซือ) และดื่ม (เฮอ) ตามลำดับ